

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALIARUM

QUI FRUMENTUM

XVI. ÉVF. 1915. 6. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. s.

ECCE AGNUS DEI

EYE PANIS ANGELOM FACTUS CIRUS VIATORUM VERE PANS PONTUM

VIRGO IPSUM QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS

Június hónapban nyerhető oltáregyesületi búcsuk.

Teljes búcsú: 1. Akinek június a beiratkozási hónapja, a beiratkozás napján teljes búcsút nyer, ha bűnbánattal meggyónt, megáldozott és a Szentatya szándékára imádkozik. Továbbá ugyanezen feltételek mellett teljes búcsút nyerhetnek: 2. Az egyesület havi gyülekezetének napján azon tagok, kik a rendes feltételek mellett (gyónás, áldozás, Szentatya szándéka) a szentmisén és prédikáción résztvesznek. — 3. A havi imádás napján. — 4. Havonkint egyszer, szabadválasztás szerinti napon. — 5. A hónap első csütörtökén. — 6. A hónap első péntekén. — 7. Egyszer a hónapban, akik ezen hónapban hetenkint 6 órát dolgoztak a szegény templomok számára vagy a missziók és protestáns országok részére, vagy pedig falusi könyvtárak felállításán és ezen munkájukat rövid ájtatos imával kísérték. — 8. Úrnapiján (június 3-án) vagy nyolcadán valamelyik napon. — 9. Jézus Szíve ünnepén, június 11-én. — 10. Keresztelő szent János ünnepén, június 24-én. — 11. Szent Péter és Pál apostolok ünnepén. — 12. Kiállítás alatt tartott közgyűlés napján.

Ideiglenes búcsúk: 1. Hétévi és hét negyvennap, ha törődött szívvel és áhitatos lélekkel végzik havi imádasukat. — 2. Ugyanígy, ha havi összejövetelnél szentmise és prédikáción töredelmes szívvel résztvesz. — Háromszáz napi búcsú egyszer minden évben: 1. Azon tagoknak, kik szentséges áldáson résztvesznek. — 2. A Tanács ülésében résztvevő tagoknak. — 3. A terjesztőnk ülésében résztvevő tagoknak. — 4. Az egyesületi tagoknak minden szentséglátogatás alkalmával az egyesület bármely templomában.

Oltáregyesületi szándék június hónapban.

Június Jézus szentséges Szívéé. Azé a szentséges Szívé, mely ott lüktet a tabernakulumban, ott a szentostya színei alatt s amelyet a szentségimádásokban, imaórákban a legméltóságosabb Oltáriszentségben imádunk. Az Úr Jézus *résztvevő, szánakozó* Szívét keressük fel június hónapban s kérjük, hogy szánja meg a szenvedő világot, ne tudja tovább nézni az ő jóságával a nagy vérfürdőt, melyet emberi gonoszság és haszonlesés árasztott a világra.

A június havi imádási órákat, szentáldozásunkat és oltáregyesületi ájtatosságainkat ajánljuk *Jézus szentséges Szívének*, hogy szánja meg a szenvedő emberiséget és segítse Szíve jóságával.

Telefon-pósta.

B. J., Csorna. Legyen szerencsénk minél többször. A küldött cikket nem közölhetjük, mert polémiait kezdeni egy hitbuzgalmi lapban nem szabad. Megzavarná a lelkeket. Követelménynek felállítani a heti vagy kétheti gyónást, föltétlenül túlzott dolog volna. De másrészt nagyon veszedelmes talajra lépünk, ha a gyakori gyónást olyan liberálisan vesszük, mint a beküldött cikk. Sokat és egyedül prudensül tehet a lelkiatya, aki egyik gyónójának a heti, másoknak esetleg csak a havi gyónást fogja javasolni, bár mindegyik napi áldozó.

Cs. M., Marosvásárhely. Tetszik látni, hogy egyet hozunk. De a másik kettőt szabadjon mellőznünk.

B. Z. Bajót. Igaza van a plébános úrnak. Az a mód, amelyet levelében jelezni méltóztatik, igen alkalmas a gyakori szentáldozás terjesztésére. De nem egyedüli. Más megint mást tart alkalmasabbnak. E téren — bár egy a cél — számos a methodus és leleményesség. Ép azért nem vállalkozhatik az Oltáregyesület arra, hogy a nevezett módot magává tegye és pláne a püspököknél szorgalmazza. Egyébiránt a szép ideát nem hagyjuk elaludni, hanem hozzuk egyik rovatunkban.

Cséfalvi, Gyulafehérvár. A megható és tanulságos apróságot föltétlenül leközdöljük. Sok eucharisztikus bensőséget kívánunk önnek, fiatal barátunk!

ÖRÖKMONDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Vueskies Gyula*: Úrnapra. — *Horváth Szaléz O. Cist.*: Jézus szive — a bűnösök menedéke. — *Blaskó Mária*: A tudós. — *Csányi E. Medárd*: Első találkozás (költemény). — *Pázmándi Emil*: A Mester Szive. — *Fr. Tarzicius*: Egyetlenegy elmulasztott husvétii gyónás miatt. — *Fr. Tarzicius*: A kevélység büntetése. — *Gyakori szentáldozás*. Rovatvezető: *dr. Wéber Pál*. — Gyakran és buzgón. — Az áldozás reformáló ereje. — Háborús eset. — Az Úr Jézus országa. — *Jézusom, örööm*. Rovatvezető: *dr. Szyllaba Emil*. Az eucharisztikus gyermek és a mezei munka. — Eucharisztikus szövetségek. — Feslő bimbók. — A «Fehérkereszt-Egylet» Mohácson. — Feketék buzgósága. — *Röptében a nagyvilág körül*. — *Egyesületi élet*. — *Irodalom*. — *Kimutatások*.

ÚRNAPRA.

A KERESZTÉNYSÉG diadalünnepét üli. Mikor a természet legragyogóbb pompáját ölti magára, mező és rét, hegy és völgy virágillattól árad, hullámzó vetések sárgulni kezdő kalászaival reménységgel töltik el az emberek lelkét, mikor a természet bűvös szépsége mindenkit a szabadba vonz — az egyház sem marad a templom falai közt, hanem kiviszi a kegyelmek kútfejét, a kenyér színe alá rejtőző isteni Üdvözítő szent testét kiviszi a szabadba és körülhordozza azt utcáinkon és tereinken a lehető legfényesebb körmenetben.

Ez a fényes körmenet nyílt és hálás elismerése annak, hogy a megváltás kegyelme nem maradt a Kálvária keresztién, az áldozati oltáron, hanem kiáradt onnét az egész földkerekségre, megvilágította az elméket, lánggra lobbantotta a sziveket, átalakította, megjavította, megnemesítette, megszentelte az embereket és megteremtette az igazságosság és szeretet alapján a keresztény társadalmat.

Ebben a fényes diadalmenetben részt vesz egymás mellett úr és szolgál, gazdag és szegény. Van elég oka reá mindegyiknek, hogy a Megváltó Krisztus iránt való hálájáról és hitéről ország-világ előtt nyílt vallomást tegyen.

Negyedszázaddal ezelőtt szerencsés voltam az úrnapi körmenetben részt venni ott, ahol a szentséget vivő főpap után országunk felséges királya haladt. Hajadon fővel, alázatos szívvel követte a menetben az Oltáriszentségben jelenlevő királyok királyát, nyílt vallomást téve hitéről, alattvalói előtt Isten szolgálójának vallva magát, kinek feladata királyi

hatalmával, böles kormányzással s ha kell vitézi kardjával védelmezni Isten földi országát.

Körülötte vannak az országnagyok, államférfiak, hadvezérek, főurak, tanácsadók, kiket azzal bizott meg, hogy nevében szolgáltassanak igazságot, hozzanak törvényeket, oltalmazzák a népet és fenntartsák a rendet. És mellettük ott voltak — mint itt a mi körmenetünkben — a tisztviselők, polgárok, kereskedők, iparosok és földművelők ezrei és ezrei, hogy hálát adjanak a szentségi Jézusnak, aki példájával megszentelte a munkát — fizikai és szellemi munkát egyaránt — aki az átkot áldásra változtatta, az azelőtt megbélyegző, a pogányok szemében lealázó foglalkozást becsülés és tisztelet tárgyává tette.

És az Úr diadalútja elé virágot hintettek — mint itt minálunk fehér ruhájú és fehérlelkű leánykák, kiknek ajkai — nemük nevében — dicsőeneket zengenek a szentségi Jézusnak, hogy megszabadította őket abból a szégyenteljes állapotokból, amelyben a pogányság idején sínylődték ezredéveken át és felemelte őket a keresztény nő méltóságába.

Szegények, árvák, vigasztkeresők, segély után kiáltozók, inséget szenvedők és koldusok zárják be az úrnapi diadalmenetet. Nekik is joguk van részt venni abban. Ha szenvedés, nélkülözés jutott is nekik osztályrészül, mégis van okuk a hálára. A keresztényszeretet és irgalom megkönnyíti, elviselhetővé teszi sorsukat. Alapos a reményük, hogy ha megnyugvással viselik Istennek látogató kezét, annál bővebb lesz majd örökkévaló jutalmatok a mennyekben.

* * *

Úrnapija nemcsak a kereszténység áldásaiért való hálaünnep, hanem egyúttal nyílt vallomás hitünkről, hitünknek egyik alapvető igazságáról.

Az Isten fiainak szavaiból és egyházunk tanításából tudjuk, hogy az Oltáriszentségben kenyér és bor színe alatt maga az Isten egyszülött Fia, az Úr Jézus Krisztus van jelen. Jelen van pedig nem mint pusztá emlék és jelkép, hanem jelen van lényegileg teste és vére, istensége és emberisége. Ugyanaz, aki megváltásunkért egykor a földre jött, aki 33 évig a földön járt, tanított és csodákat művelt, ugyanaz, aki a Tábor-hegyén színében elváltozott, aki az utolsó vacsorán a szentségeket szerezte és rendelte, ugyanaz, aki érettünk magát a Kálvária keresztyén feláldozta, aki feltámadott, felment a mennyekbe, ül az Atyának jobbján és egykor eljövendő ítélni eleveneket és holtakat. Méltán mondja azért a trienti sz. zsinat (Sess. 13. cap. 5.): «Kétségtelen, hogy e szentség iránt, — a kath. egyház mindenkori gyakorlata szerint — a ker. hívek az imádás ugyanazon tiszteletét kötelesek tanusítani, mely az igaz Istent megilleti. Mert hisszük, — így folytatja, a zsinat, — hogy ebben ugyanazon Isten van jelen, kit az örök Atya a világba vezetett mondván: Imádják őt az Isten

minden angyalai. (Zsid. 1, 16); ugyanaz ki előtt a bölcsek imádván leborultak és kiról a szentírás bizonyítja, hogy apostolai Galileában imádták. (Máté 28, 17.)»

Ebből következik, hogy az imádás teljes joggal és mindenkor megilleti a szentségi Jézust, nemcsak mikor körmenetben kivisszük utcáinkra és tereinkre, nemcsak mikor ki van téve az oltárra, hanem akkor is, mikor a szentség háznak belsejébe rejtőzik. Ha be is van zárva a szentség háza ajtaja, nincs elzárva az út a szentségi Jézushoz, kinek mindig tárva a szíve számunkra s aki itt van mindig az oltáron, hol kegyesen fogad mindenkor mindenkit, hol bármikor bárki is, előzetes bejelentés nélkül is, színe elé járulhat, audienciát nyerhet nála s honnét vigasztalásával, áldásával, kegyelmével megerősítve térhet vissza.

Ebből érthető, hogy valamint a kereszten bemutatott áldozat a legfontosabb és legáldásosabb esemény az emberiség történetében s központja az egész világtörténelemnek, úgy ennek megújításán a szentmise áldozat vagyis maga a szentségi Jézus központja az istentiszteletnek s az egész szertartásnak és az áldozat helye, az oltár, központja a templomnak. Az oltár különbözteti meg templomainkat az üres imaházaktól. Ahol nincs oltár, ott nincs áldozat, ott nincs jelen Krisztus teste, ott felesleges minden dísz és pompa. A mi oltárainkon ott van a legfelségesebb áldozat s azért iparkodunk minden telhető fényvel és pompával díszíteni templomainkat, főleg oltárainkat: ötvösművészet, festészet, szobrászat, hímzés, műipar, ének és zene versenyeznek egymással a szentségi Jézus dicsőítésében.

* * *

Az Oltáriszentség egyúttal központja, legfőbb ereje, éltető lelke az egész anyaszentegyháznak. «Ami a nap az égboltozaton a csillagok között, ugyanaz a legfelségesebb Oltáriszentség az anyaszentegyházban.» Krisztus kereszttáldozata hozta az emberiségnek a megváltást, az egyház a kereszttáldozat megújítása a szentmise és a szentségek révén alkalmazza a megváltás gyümölcseit az egyes emberekre. Krisztusnak a kereszten kinyitott oldalából vér és víz folyt ki: abból támadt életre az egyház, abból nyílt meg a kegyelem csatornája, mely a szentmise és a hét szentség által árasztja reánk Krisztus kegyelmeit. A többi szentségnek központja a legméltóságosabb szentség. Minden más szentség bevezetés, előkészítés az oltáriszentséghez. A többi kegyelmet ad, ez magát a kegyelem adóját nyújtja. Így válik az Oltáriszentség központjává a kegyelmi rendnek és magának az anyaszentegyháznak.

* * *

Az Oltáriszentség nemcsak az egyháznak és a templomnak, nemcsak az istentiszteletnek és a szentségeknek központja, hanem egyúttal

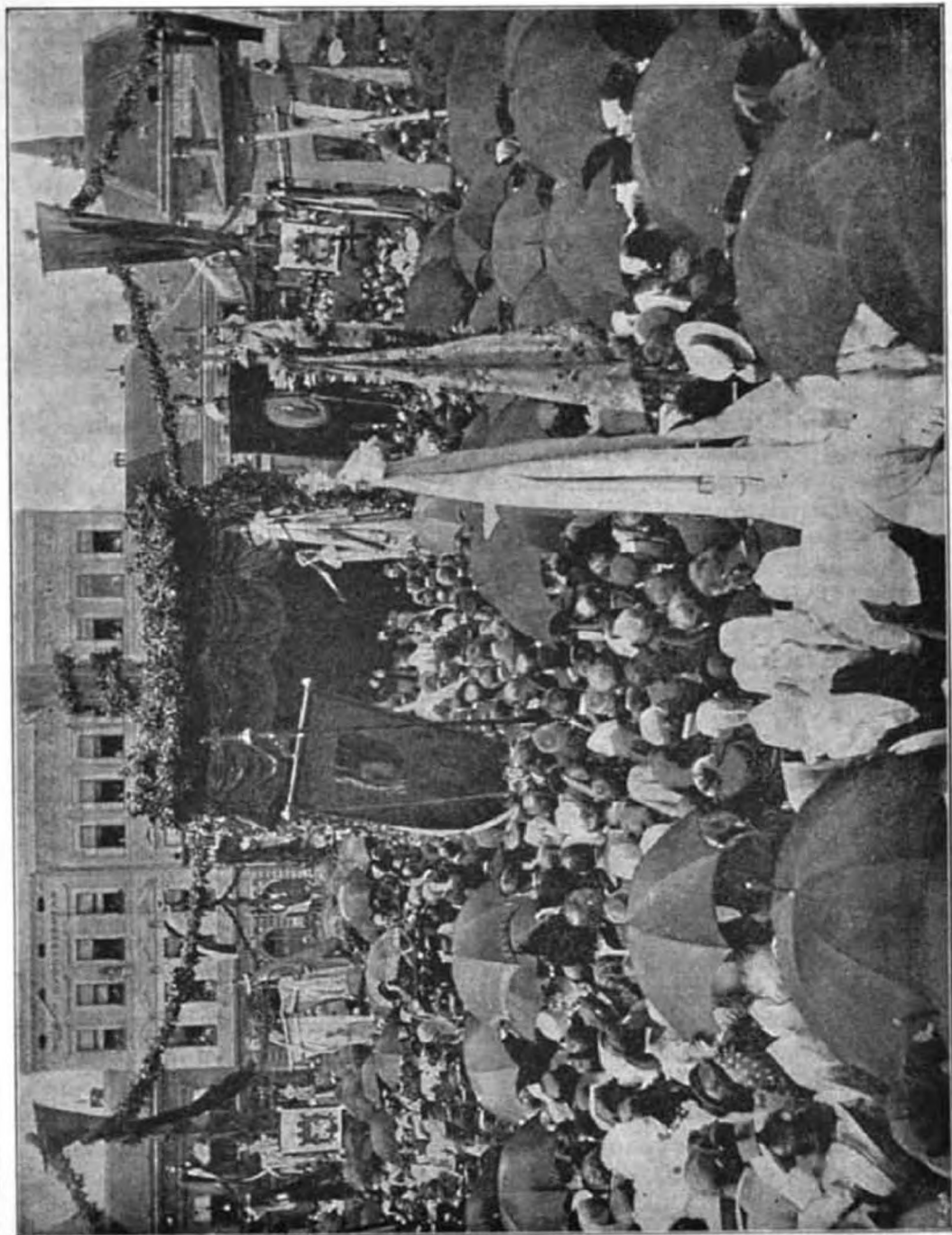
központja, életető lelke kell hogy legyen, minden egyes hívő életének is. Az Úr Jézus maga mondotta: Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannatát ettek a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből leszállott kenyér, hogy aki abból eszik, meg ne haljon. Én vagyok az élő kenyér, ki mennyből szállottam alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet adandó vagyok, az én testem a világ életéért. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete vagyjon és én föltámasztom őt az utolsó napon.

Miként az ember kebelében működő szív feldolgozza a vért s szétküldi az erekbe, véredényekbe, sejtekbe, hogy életet kölcsönözzön minden egyes tagnak, úgy működik Jézus Krisztus is a legméltóságosabb szentségben. Saját szentséges Szívéből adja a vért nekünk, melynek keringenie kell ereinkben. Nem aludt vér az, hanem életerő, tűz, villamos áram van abban, mely fenntartja az embernek természetfeletti életét.

Annál az egyesülésnél, melynek az Úr asztalánál leszünk részesei, bensőbbet, áthatóbbat képzelni sem lehet. Az étel, melyet a természetes életben magunkhoz veszünk, átváltozik a mi lényegünké — az Oltáriszentségben nem változunk át s leszünk eggyé Krisztussal. Aki eszi az én testemet az énbennem marad és én őbenne. Szépen mondja erről a nagy keresztény bölcs szent Ágoston: «Mily csudálatosak, ó Uram a Te szavaid! Te és én eggyé leszünk! Igazán bámulatra méltó dolog. Ki foghat meg ilyet? Tehát az én Urammal és Istenemmel egyesülök és Ő énbennem marad és én Őbenne; — tehát nem annyira én élek, mint Krisztus énbennem.»

Az Oltáriszentségnek ez a csudás hatása alakította át annak idejében oly hirtelen a pogányvilágot. Az első keresztényekről, kik mindennap járultak az Úr asztalához, még legnagyobb ellenségeik is csak jót tudnak mondani. Bámulva látják, hogy bár ugyanazon viszonyok, ugyanazon körülmények között élnek, mint a pogányok, mégis egészen más az életük, más az erkölcsük, más egész világuk. Egyetértőek, türelmesek, békések, áldozatkészek, szorgalmas és kitartó munkások; és mindezeneken felül különösen kettőt emelnek ki erényeik közül — ami a pogányoknak legjobban feltűnt — hogy szeretik egymást és tiszta életűek — mint az egykori pogány író Epist. ad Diognetem klasszikus tömörséggel jegyezte fel róluk: az asztaluk közös, de nem a hálószobájuk. A mindennapi mennyei eledel egyaránt megerősítette őket hitükben és példás keresztény erkölceikben.

Vajjon ma elvesztette volna erejét Krisztus teste? Vajjon ma nincs-e szükség erős fegyverre a hitünkért folytatott küzdelemben? Nincs-e lépten-nyomon megtámadva szent hitünk? Nem halljátok-e a társaságban, a koresmákban, kávéházakban, mozikban, színházakban, gyűléseken, a

Úrmap.

piacon, az utcán, az irodában, a műhelyben, sokszor otthon a családban, sőt még egyes iskolákban is nem halljátok-e a hitünk ellen intézett támadásokat, piszkolódásokat, gúnyolódásokat? Nem olvassátok-e az újságokban, röpiratokban, regényekben, folyóiratokban és tudományos színezetű — vagy legalább annak gondolt — könyvekben a hit ellen, a vallás ellen, az egyház ellen, sőt egyenesen az Isten ellen szórt és folyton meg-megújuló káromkodásokat, rágalmat, hazugságokat és gyalázkodásokat? Nincs-e ezek miatt folytonos veszedelemben hitetek? Nem vagytok-e ezek által szüntelen botránykozással, kísértésnek kitéve a hit dolgában? E kísértések és támadások ellen a legerősebb fegyver ma is az, ami az első keresztényüldözések idején volt — az Oltáriszentség: Krisztus teste és vére. «Aki eszi az én testemet és issza az én véretem énbennem marad és én öbennem.»

Nemcsak lelkünket erősíti meg Krisztus teste, hanem egyúttal megszenteli testünket is. Az Oltáriszentségnek u. i. egyik kiváló hatása, hogy megerősít a tisztátalan kísértések ellen, megakadályozza a rossz kívánságok felszínrekerülését s eloltja a szenvedélyek vad tüzét. Mária Fiának szüzi teste a mi testünket is tisztává teszi. Az anyagi kenyér kiváló eszköze az anyagi erénynek, a tisztaságnak. Áldozáskor testünk az Úr Jézus Krisztusnak hajléka, szívünk valóságos szentségház. Szabad-e a szentségházban megtérni a szennyet és pókhálót? Nem szabad megtérni a mi szívünkben sem — mely az Isten Fiának lakhelye, a világ bálványait, nem szabad bepiszkolni azt a föld sarával. Az Oltáriszentség az írás szavai szerint (Zakariás 9—17.): választottak gabonája, szüzeket nevelő horsz; ez nevelte a szent Imrétet, szent Alajosokat és a szüzi tisztaságnak többi liliomait.

A tiszta erkölcsre ma nagyobb szükség van, mint bármikor. A modern hitetlenség, az új pogány szellem, pogány erkölcsöket teremtett mindenütt; társadalmunkban féktelen szabadosság uralkodik, még pedig nemesak a külvárosi és falusi korezmákban és lebujokban, hanem a finom úri szalonokban és fényes kávéházakban is, az érzékiség féktelensége megrontotta már a családi élet levegőjét is. Minden komolyan gondolkodó tudja, hogy az erkölcsiségen épül fel a jelen és jövő nemzedéknek testi egészsége, földi jóléte és örök boldogsága. Gyenge, mételyes korcs nemzedék nem képes sem a szellemi élet vezetésére, a kulturális törekvések irányítására, sem a hazának szívben és vérben való önzetlen szeretetére, sem a családi boldogság biztosítására, sem az egyéni jólét előmozdítására. Pedig ilyen környezetben, amilyent ma a társadalom, a sajtó, az irodalom, színház, mulatóhely, az utca, sokhelyt az iskola és a meglazult családi élet nyújt, csak gyenge, mételyes, korcs nemzedék nevelkedhetik. E bajok ellen ott a legbiztosabb orvosság az

Oltáriszentségben, a választottak gabonájában, a szüzeket nevelő borban. Minél többen és minél gyakrabban élnek vele, annál bőségesebben érzik annak áldásait nemcsak egyesek, hanem a család, a társadalom és az egész nemzet.

* * *

A Vatikánnak világhírű műkincsei között minden hozzáértő szemlélőt bámulatra ragad a világ legnagyobb festőjének a halhatatlan, Rafaelnek ismeretes két gyönyörű festménye az Oltáriszentségről.

Az egyik falra odafestette a művész a pogány hitetlen bölcselőket, kik közül egyik így, másik amúgy gondolja boldogítani az embereket, de vergődő, hányatott lelkük biztos iránytű, isteni útmutatás nélkül nem tudja megtalálni az igazságot s az óhajtott és keresett és minden áron hajszolt boldogság helyett szerencsétlenségbe döntik magukat és követőiket.

Ezzel szemben lefestette a keresztény élet iskoláját, hol minden szem egy pont felé van irányítva: az élet célját megmagyarázó Oltáriszentség felé, mely körül nyugalmat, békét talál minden földi vándor, a hatalmas uralkodó épp úgy, mint a szegény napszámos, a dicsőséges pápa éppúgy, mint a legegyszerűbb jámbor hívő s akárcsak a mennyei Krisztus körül csoportosuló megdicsőült lelkek békét s benne boldogságot találnak mindannyian.

Abban a gyönyörűségei körmenetben, melyre most indulunk, mintegy megelevenedni látjuk Rafaelnek az utóbbi felséges képét. Boldog egyértelműséggel vesz itt is részt egymás mellett főúr és szolga, katona és polgár, pap és világi, szegény és gazdag, férfi és nő, öreg és ifjú s eleven hittel, dicsőséges diadalénekekkel kísérik a mi Urunkat, Istenünket.

Köztünk is vannak szerencsétlenek, de azért ez az ünneplés nem elégedetlen tömeg tüntetése, mi is jogok, elévülhetetlen örök jogok, hitünknek szent igazai mellett tüntetünk, de azért körmenetünk nem forradalmi menet — nem rombolni, hanem épülni és építeni akarunk, nem pusztulásban gyönyörködni, hanem a béke áldását akarjuk élvezni, mely vér nélkül árad abból az isteni Szívből, melyett ott hordozunk utainkon és tereinken énekelve, imádkozva, könyörögve és esedezve, hogy boldogságot csepegtessen azokba a hányatott szívekbe, melyek Őbenne keresik az élet küzdelmei között a békét és áldást s juttasson egykor majd nekik részt mennyei dicsőségéből. Amen.

Dr. Vucskics Gyula.

Dicsőíttessék és magasztaltassék

Vég nélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Jézus szive — a bűnösök menedéke.

AZON időben, midőn Jézus nyilvános működését megkezdette, élt Bethániában egy Mária Magdolna nevű igen bűnös asszony, akit nagy bűnei miatt a gonosz szellem is megszállva tartott. A gonosz lélektől az Úr Jézus csoda által megszabadította őt. Azonban neki többre volt szüksége, mint a megszállottságtól való szabadulásra; még ennek a megszállottságnak az okát is el kellett távolítani. Szüksége volt tehát még bűnbocsánatra is, hogy így kegyelmet találjon Istennél. Telve hálával Jézus szívének irgalmaért, mely őt a gonosz lélektől megszabadította s mély bűnbánattal és forró vágygal, hogy bűneitől megszabaduljon és szívének nyugalmaát megtalálja, fölkeresi az Üdvözítőt és nem törődve a világ ítéletével, csak szabadulást és kegyelmet keresve, bemegy a farizeus házába, ahol Jézus éppen asztalnál ült. Ott Jézus lábai elé veti magát, siratja bűneit, könyörög és szívében vágyik a bűneitől való szabadulás kegyelme után. Jézusnak könyörülettel teljes szive nem utasítja őt el, megbocsát neki és megvédelmezi a farizeus elítélő nyilatkozatával szemben, megdicséri szeretetét és alázatos, mély tiszteletét, melyet ő iránta tanúsított s végül egész nyíltan megadja neki a fölmentést és ezzel a lelkiismeret békéjét, a szív nyugalmaát. «Bűneid meg vannak bocsátva; a te hited meggyógyított téged, menj békével.»

Jézus Krisztus maga a *szentség* volt és ezért engesztelhetetlen gyűlölettel viseltetett a bűn iránt; Jézus Krisztus azonban egyszersmind maga a *szerelem* is és ezért szereti az embereket és jót akar nekik. Mivel tehát Ő látja, hogy egyedül a bűn az, amely a ő kedves testvéreit már a földön és még inkább az örökkévalóságban a legnagyobb mértékben nyomorékokká és boldogtalanokká teszi, azért Ő valóban az volt és még most is az, amit a farizeusok álszenteskedésükben szemére vetettek: Ő a vámszedők és bűnösök *barátja*. Mint a bűn ellensége és az emberek barátja akarja Ő ezt a kettőt egymástól távortartani; el akarja szakítani az embereket a bűntől, minden boldogtalanok forrásából, hogy azután ismét boldogokká tegye őket. Mennyit fárad az Ő részvétellel teljes szive, hogy ezt a célját elérhesse! Mennyire dicséri és mily vonzóan rajzolja ő maga könyörületességét a bűnösökkel szemben, hogy azokat a bűntől magához vonja!

Az ember a bűn által elfordul Istentől, olyan, mint a *juhocska*, mely a nyájából elválik, a pusztaságba téved és az ordító oroszlán zsákmánya lesz. Jézus azonban, a jó pásztor, szívének könyörülő szeretetében utána megy az elveszett juhocskának, a bűnösnek, az ő útján és intve s figyelmeztetve visszahívja őt. Ezt teszi Jézus az ő sugalmazásai által, a

lelkismeret figyelmeztetése, a szív nyugtalansága s földi szerencsétlenségek, boldogtalanság által. Így támaszt Ő lassankint irtózást a bűntől.

Az ember a bűn által a sátán *zsákmánya* lett. Jézus lejött az égből, le a világ nyomorúságába, nem azért, hogy az igazakat fölkeresse, hanem, hogy a bűnösöket a sátán karjaiból s hatalmából kiszabadítsa, az Atya irgalmáról szóló szent tanítása által s legkegyesebb szívének példája által, amellyel Ő a bűnösöket magához csalogatja. Így ébreszti Ő fel a reményt a megbocsátásra s indítja meg a visszatérést Istenhez.

Az ember a bűn által *tékozló fiú*, Jézus az ő részvétellel teljes atyja. Alig, hogy a bűnös fölkerelkedik, hogy a bűnös étellel felhagyjon, a könyörülettel teljes szív eléje siet, kegyelmével megelőzi őt, kegyelemért esdő kérését meghallgatja és fölbátorítja bűnei őszinte bevallására.

Az ember a bűn által a *sátán foglya* lesz; a sátán a bűn kötelékei által őt fogva tarja és maga után akarja vonni az örök kárhozatba. Jézus az ő megszabadítója. Ő ezeket a kötelékeket föloldja a bűnbánat szentségében, a bűnöst ismét szabaddá teszi az Isten gyermekeinek szabadságában.

A bűnös állapotban levő ember Isten igazságosságának *adósa* és nincs semmije sem, amivel fizethetne. A szerető szívű Úr Jézus önmagát adta érte váltságul; Jézus magára vette az ő bűnét, elszenvedte érte a büntetést és az adóslevelet legszentebb vérével törlesztette le a keresztfán; és valahányszor egy bűnös megtér, Jézus kiömlött vérének erejénél fogva tartozásának teljes elengedését kapja meg az isteni igazságosság részéről.

Az ember a bűn megbocsátása után is még sokszorosan *beteg*. A halál ugyan elvételét a lélektől, azonban a sebek, a rossz hajlamok és szokások még megmaradtak. Jézus mint orvos nem az egészségesekhez jött, akik nem szorulnak orvosra, hanem azért jött, hogy meggyógyítsa a megtört szíveket. Ezt a gyógyítást azáltal eszközli, hogy szentséges szívéből belső világosságot és lelkierőt ad az embernek az Oltáriszentség gyakori vételében és az alázatos ima meghallgatása által s ily módon a vezeklő rossz hajlamai fölött uralkodni tud. Így tett az isteni szív minden szentté lett vezeklővel.

S mily kimondhatatlan öröm tölti el ezt a szelid megváltó-szívet, ha annyi keresése és hívása által, szenvedései, élete és halála által végre sikerült egy emberi lelket a bűnből kiszabadítani és az Atyához visszavinnie!

«Örvendjetelek velem» — szól az ég angyalaihoz és szentjeihez, «örvendjetelek velem! A fiú, a gyermek, aki halott volt, ismét él; elveszett és megtaláltatott.» És mint vigasztalja az Ő jó szíve a megtértek szívének legédesebb békéje által, a bátorító bizalom által, hogy új életet

kezdjen, kegyelemmel teljes segítség által a szenvedések elviselésében, az örök életre való vidám remény által! «Dicsérjétek az Urat, mert Ő jó és könyörületessege örökké tart.» (Zsolt. 117. 1.)

A bűn megutáltatása által vágyik az isteni szív bennünket a bűntől megszabadítani és egyre jobban meggyógyítani. Azért tehát ne csüggedjünk és ne késlekedjünk szegény lelkünknek ezt a szerencsét, az isteni szívnek pedig ezt az örömet megszerezni, hanem töredelmes megtérés és komoly feltétel által engedjük, hogy az isteni szív a mi szívünket megtisztítsa és meggyógyítsa.

Hattler: «Herz-Jesu-Monat» nyomán

Horváth Szaléz O. Cist.

A tudós.

AHIRES tudós izgatottan járkált fel-alá szobájában. Érezte, hogy nagy munkája sikerülni fog. Pár kísérlet még és a szervesen anyagból szervest varázsol az emberi tudás.

Szikár alakja még jobban kiegyenesedett, ahogy megállt felesége előtt. A hangja szinte ünnepélyesre vált:

— Sikerülni fog!

Az asszony csöndesen intett rá. A negyvenes években levő szép, komoly asszony volt. Fehér homlokára szinte kirajzolódott hatalmas szellemi intelligenciája. Ezt a szellemet szerette meg annak idejében a nagy tudós és valóban húsz éves házasságuk folyamán valóságos tudóstársa lett az asszony. Együtt terveztek — együtt lesték, várták, vitatták a nagy feltalálást.

De ez egyszer az asszony nem mutatott érdeklődést. Elnézett a tudós feje fölött. Akkor megrebbent pillája, mintha látományból ébredne hirtelen.

— Igaz, hogy véres harcok dúlnak most északon?

A tudós diadalmas mosolya kissé lehült.

— Mindég csak a gyerekre gondolsz — felelt szinte bosszankodva. — Nem is érdekel semmi más. Ne féltsd őt lelkem, az olyan könyvmoly-gyerekek nem nagy vitézek, vigyáz ő magára.

— De igaz, hogy véres harcok vannak odafönt? — kérdezte macacsul újra az asszony.

— Azt írják a lapok. De hagyd már, beteggé tesz a töprengés. Nem is érdekel már a sikerem?

— Siker? — Valami gúnyos, fájdalmas érzés vibrált az asszony hangjában.

A tudós meglepetve nézett máskor megértő feleségére.

— Hát persze, a nagy találmány, amiről mindig álmodoztunk. A szerzetlen anyagból szerveset varázsolni — és ezzel romba dönteni az evolúcióellenes apologetikák leghatalmasabb érvelését!

Az asszony hosszan nézett maga elé.

— Mondd csak — ha nem sikerülne mégse, akkor hinnék az Istenben?

A tudós elhülve kapta fel tekintetét.

— Miféle kérdés? Miféle logika? Nem értelek... Az én kis tudós kollégám beszél így? Ha nekem nem sikerül, sikerül másnak és...

— Kár — sóhajtott közbe az asszony.

Akkor megvillant apatikus tekintete.

— Mondd, ti tudósok, mi egyszerű emberek mért nem találunk fel egy szérumot az emberi kegyetlenkedés ellen? Mért nem vetünk véget a háborúnak? Mért nem támasztjuk fel az elesetteket, mond, mért nem támasztjuk fel a halottakat?

Felemelkedett. A szeme különös tűzben égett, a hangja emelkedett és végén remegőre vált. Szinte sikított, ahogy ismételte:

— Mért nem támasztjuk fel a halottakat? Ha elesik a fiam, mond melyik tudománnyal fogjuk életre kelteni?

A tudós megrémülve nézte az asszonyt. Azután szánakozásba simuló gyengédséggel fogta meg kezét.

— Nyugodj meg édes. Te — te okos asszony. Hiszen értelek. Ideges vagy, gyötör az aggodalom. Ne gondold rá, bízzál, a fiú haza jön.

Az asszony csüggedten rázta a fejét:

— Bízni? Hiszen ez a keserű: Nekünk tudósoknak nem lehet bízni! Nincs törvényünk arra, hogy fiamat visszahozza a tudomány. Mond, miben bízzak hát?

A tudós zavarba jött.

— Nézd, — próbálta okosan vigasztalni. Mikor utoljára írt, még nem volt tűzvonalban. Gondolkodjunk csak logikusan. Azóta mindössze pár hét mult el.

— Addig százszor is eleshetett! — vágott bele kétségbeesetten az asszony. És mi — mi nyomorult tudósok mit tehetünk? Miben bízhatunk? Ismerek egy szegény mosónét — az százszor boldogabb. Imádkozik a fiáért és Istenben bízik, hogy hazahozza. Mi nem imádkozhatunk, nem bízhatunk senkiben. A varrónéznak elesett a fia. De megnyugszik, hogy viszont látja majd a feltámadásban. Nekünk nincsen feltámadásunk...

Elcsuklott a hangja. Ráborult a tudós vállaira.

— Bocsáss meg — fült el zokogásba a hangja. Tudom, hogy kínozlak — tudom, hogy sértelek. — Bocsáss meg — nem tehetek róla.

Az anyaszívnek sejtései vannak, ha nem is hirdet róla törvényt a tudomány.

A tudós arca elkomorodott. Csitítgatta, vigasztalta az asszonyt. Bromot adott be és lefektette a kerevetre. Mikor megcsendesült pihegése, visszament a laboratóriumába.

Lehajtott fejjel, elkedvetlenül állott. De hirtelen felragyogott az arca. Eszébe jutott a siker és lázas izgalommal lépett a lombikokhoz.

— Mindjárt — mindjárt — mondogatta gyerekes örömmel és dolgozott nagy nekihevüléssel.

Akkor hirtelen megállt keze a lombikon, Hangos, síkjogató, velőbe tépő kacagást hallott. A másik pillanatban eltorzult arccal, göresős kacagással állt az ajtóban nyitott levéllel az asszony.

— Meg van — meg van a találmány?! — fuldokolt sírva — kacagva. Most mást talál ki, az nem is olyan nagy dolog, mint a szerzetlen anyagba életet adni. Mást talál ki, kisebbet, egyszerűbbet. Az élőbe add vissza a kialudt életet...

Közelebb lépett.

— A fiadat! — sikoltott velőtrázóan. — Támasszad fel a fiadat!

Megingott. És ájultan esett a földre. A tudós megkövülten nézte. És nézte a nyitott levelet. És egyszerre mindent megértett.

Akkor fogta a lombikot, amibe nehéz kutatások gyümölcse rejtőzött. Fogta, nézte és lassan megfordította. Tartalma csöpögve csurdogált a földre.

Számolta a cseppeket, tíz, húsz, harminc... Azután az egész üveget lecsapta a földre és zokogva roskadt térdeire a törött üvegek mellé:

— Isten... Isten... fuldoklott zokogása — légy neki irgalmas — támaszd fel egykor, támaszd fel Isten a drága szép fiamat! *Blaskó Mária.*

ELSŐ TALÁLKOZÁS

Szép volt! Ünnepet ül a lelkem,
Ha visszagondolok,
Mikor először jött szívembe
S kísérték angyalok.

Akkor bókoltak a virágok,
Suttogva beszéltek
S egyszerre ezer gyermekajkról
Tört elő az ének.

Úgy volt! Mellettem húgom térdelt,
Koszorú volt rajta,
Az én kezemben gyertya égett,
Anyám így akarta.

És jött az Úr fehér ruhában,
Mosolygott az arca,
Istenem!... akkor a szívemet
Hóvirag fakarta...!

Csányi E. Medárd.

A Mester Szive.

A FÖLTÁMADÁS nemcsak anyagi fény volt egy elhagyott sírnál, új életnek fakadása a holtak hónapában, nemcsak egy kegyetlen halálnak legyőzése nagypéntek után, hanem egy végtelen nagy örömmel hirdetése a lelkek számára, kik hisznek Ő benne és akik úgy szeretik, hogy hozzája zárandokolnak ájtatos lélekkel, mint a szent asszonyok tették Jeruzsálemben azon az emlékezetes husvétii reggelen.

És én azt gondolom, hogy ezeket is s más oly sokat valami fölséges, ellenállhatatlan varázserő vonz ehhez az eltemetett, de még a halálban is felejthetetlen Krisztushoz; és ez az Ő Jóságos Szive. Végre is szív kell az embereknek; hisz mit érne a világ a tudomány, kultúra, haladás kápráztató korában, ha egy melengető szive nem lenne, ha az élet harcában, az önzés rideg hazájában, a kétségbeesés válságos percében egy édes, szerető tűzhelyt nem lelhetne. Úgy, mintha mindig téli erdőben járnánk, melynek fái megkövült szívű emberek, azok zúzmárás koronái részvetlen és szeretetlen élőknek érzéketlen lelkei, melyen bizony mint zöldelő mezőn tavaszi virágok sohasem fakadnának.

Egy szív vonzott és vonz most is mindenkit Jézus sírjához, hová egy értünk úgy megkínzott testet temettek, de amely testnek isteni lelke ismét csak életet varázsolt a megdermedt tagokba és heves dobogásba hozta azt a Jóságos Szívet is, a Mesternek isteni Szívét.

Ezt várták oly sokan! Hisz oly sokszor hallották tőle azt a régi hívogató szót, mely a fáradtakat és terhelteket magához enyhülésre hívta. S amit kerestek és hűn óhajtottak, azt megtalálták nála. Mert minek is mutatta magát ez isteni Szív a föltámadás után?

Azon a nagy reggelen azt látom, hogy a Mesternek Szive: *vigasztaló Szív.*

Van egy fölséges jelenete a husvét reggelének, midőn Magdolna keresni ment az eltemetett Jézust, «Mária pedig kinn áll a sírboltnál sírván. Midőn tehát sírt, lehajolván a sírboltnál tekintte...» Mily nagy lehetett lelkének sajgó fájdalma! Úgy járt utána Kálvárián, nagypénteken, a temetés napján, elhagyott éjben, fázós szürkületben, mint aki valami nagyot veszített, mit nem tud felejteni, mint ahogy a megfagyott gyermek kereste földbe tett anyját a téli éjszakán. Ő mennyit és mi mindent kapott ettől a Mestertől a kesergő nő! Most is fülébe csengenek szavai: «Menj el békességben!» Akkor is könnyet hullatott és fáj a szive; akkor is kereste Őt lázas sietséggel — de akkor mégis meggyógyult a szive, felszáradt a könnye; — de most... most... csak zokog, «mert elvitték az én Uramat és nem tudom hová tették Őt!»

Istenem, mily sokan kereshetik most ezt az eltávozott Krisztust

Magdolna epedő lelkével! Hiszen most is szürkület van, jobban mondva fénytelen éj nem egyeseknek, hanem ezreknek egén. Ebben az éjben úgy bolyonganak a lelkek, mint az úttalan vándor ismeretlen tájakon, hol az országút pora ruhájához tapad. Lenyomja őket és lépéseiket ólomsúllyal huzza lefelé egy egész világnak fájdalma, mit milliók viselnek. Ez óriási súly a nagyoknak járását is roskataggá teszi, pedig nem egy, hanem ki tudja hány viszi e terhet magán. E bizonytalan éjszakán azután fekete madarak félelmetes suhogása csapja meg arcukat s a rémes sötétben haldoklók utolsó sóhaját hozza el fülükbe. Viruló, fiatal virágok hervadt szálai vonulnak el mellettük halovány arcokkal, cserlombos sírok kopár lombjai sorakoznak egymás mellé. És e tapogatódzó, fájdalmas ember-sereg érzi, hogy belől fáj valami, sírni kezd az éjben, mint Magdolna sírt a sírboltnál a szürkületkor.

De husvétnak reggelén a nagy halottnak sírjánál világosság támadt s a bánatos nő felé is e szó hallatszott: mit sírsz? A csapásoktól lesujtott ember felé is az ő lelkének éjében is fényesség támad s a nagy messzeségben feltűnik számára egy ragyogó Szív: a feltámadt Mesternek dobogó Szive.

Ő hányat vigasztalt e Szív a siralom völgyében. A naimi özvegynek Ő mondotta: Ne sírj! A négy napja eltemetett Lázárhoz Ő kiáltott le az életnek szavával. A keresztúton síró asszonyok könnyeit Ő törölte le; a nagy pusztaságban ötezer szenvedő Őt hallgatta és ezeknek is Ő adott erőt. És most is a halál torkában levőknek, az itthonmaradt sorsüldözötteknek, az elhagyatottan küzdőknek is az Ő töviskoszorúza Szive jelenik meg, mint megtépett, de diadalmasan lobogó zászló, hogy azok, kik szenvednek, hozzásimuljanak.

A tövisek világában a töviskoszorúzott Szív egy új erőt adó enyhítő balszam azok lelkére, kik a Mesternek Szivében a fájdalmak tengerére találnak, honnét hallhatják a biztató szót: Aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét és kövessen engem!»

A vigasztaló Szív azután csakugyan győzött!

Most azután értem, hogy mért tudnak sokan bizni, a bizonytalanság tengerén is, mért nem rokad össze az özvegy, ki férjét veszítette, mért nem lankadnak a küzdők karjai, miket a nagy munka ernyeszt, mert van egy reményük, egy édes, szerető, sokat küzdött, lándzsával át-dőfött, a halálban megtört, de győzelemmel koszorúzott szívök és menedékük s ez Jézusnak isteni Szive.

Az Ő szerető Szivéről beszél a nagypénteki kereszt fekete fája, az Ő sírjának kék, zöld színű fénylő lámpáskái, a sok ezertől imádott Ol-táriszentség hófehér ostyája, mert mindegyikből előtör az Ő mindent, még a halált is legyőző diadalmas jó Szivének a vigasztaló sugára.

Pázmándi Emil.

Egyetlenegy elmulasztott husvétii gyónás miatt.

NAGY szent Gergely pápa egy napon a szent Péter templomában egy 180 év előtt meghaltért szentmisét mondott. Alapított szentmise volt. Mindjárt a szentmise elején, midőn a pápa e szavakat mondja: Requiem aeternam... (Adj Uram örök nyugalmat nekik, és az örök világosság fényeskedjék nekik), suttogást hall, mintha valaki halkan mondaná: «Soha sem lesz nyugalmam.» A szent attól félvén, hogy az talán a sátántól származó ámtás, újból elkezdte a szentmise bekezdésének szavait; de újból ugyanazon szavakat hallotta: «Nem lesz nekem soha nyugtom, mert az én lelkem örökre elkárhozott».

A pápa mindazonáltal folytatta a szentmiséjét és midőn Úrfelmutatás után a halottakról megemlékezett, arra kérte Istent, adná tudtára, miért kárhozott el ez a szerencsétlen lélek, azon kinyilatkoztatást nyerte, hogy ez azért kárhozott el örökre, mert egyetlenegyszer elhanyagolta a husvétii szentgyónást és áldozást amiatt, mert nem akart az ellene vétett felebarátjának megbocsájtani.

Fr. Tarzicius.

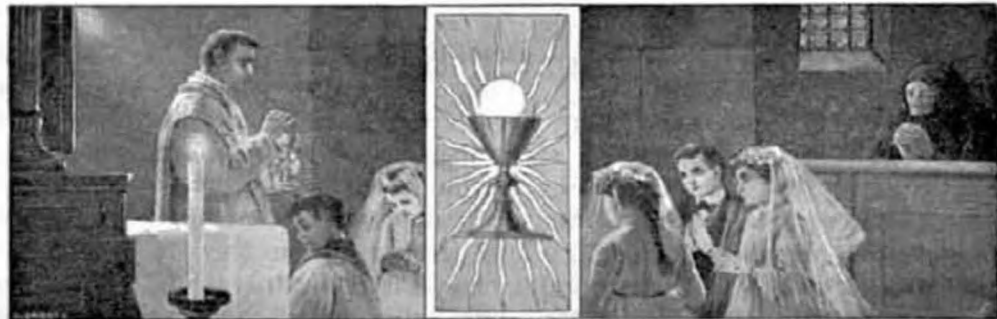
A kevélység büntetése.

AZ ISTEN iránt való gögös háládatlanságot — kivált a tőle nyert tehetséget illetőleg — borzasztó büntetés szokta követni; tapasztalta ezt egy párisi hírneves tanár is, Tournay István 1201-ben.

Ezen férfiú éles elméje, előadásának világos volta, kitünő tanmódora oly nagyszámú hallgatóságot vonzott köréje, hogy egyik terem sem volt képes befogadni.

Midőn egyszer a Szentháromságról tartana előadást, hallgatóit egészen elragadta; de ekkor a kevélység is oly erőt vett rajta, hogy tovább már nem tartóztathatá magát. Szemöldökeit büszkén felhúzá, azután szánakozólag mondá: «Oh Jézus, mily szépen szilárdítottam meg törvényeidet! Valóban ha komolyan ellened akarnék szólani, ép ily alaposan megtudnám is azokat cáfolni!» — E pillanatban megőrült a tudós és miként az állat bögni kezdett; senkit sem ismert meg s élte végéig hasonlóvá lett az állathoz. Csak utolsó óráján kezdé kissé érteni a Miatyánkot és Hiszekegyet.

Fr. Tarzicius.

GYAKORI SZENTÁLDÓZÁS.

Rovatvezető: Dr. WÉBER PÁL.

Gyakran és buzgón.

ARANVSZÁJÚ szent János 45-ik homiliájában arról a végtelen nagy szeretetről beszél, melyet az Úr Jézus irányunkban a szentáldozásban gyakorol. «Mert midőn szeretetét mutatja meg nekünk, az utánavagyódónak nyújtja magát, nemesak hogy lássák, hanem hogy tapintsák, megegyék... A szülők gyermekeiket gyakran másoknak adják táplálás végett, ellenben Krisztus... önmagát szolgálja föl... miattunk vett közönséges húst és vért magára a megtestesülésben s viszont testet és vért ad nekünk, melyek által vérrokon lesz velünk.» Bizonyos, hogy az Úr Jézus mérhetetlen nagy kegyéért és leereszkedéseért nagyon boldogoknak tarthatjuk magunkat; szerencsésebbeknek, mint azokat, kik házukba fogadhatták, vagy kik ruhája szegélyét érintve egészségüket visszanyerték, mert a szentáldozásban halhatatlan dicsőségével lelkünkbe száll, hogy — mint a római káté mondja: «sebeinket meggyógyítsa és a legbensőségesebb ajándékokkal fölékesítve magához kössön.» Ezért járulunk oly gyakran a szeretet lakomájához. A gyakori szentáldozással járó kegyelmek csak növelik lelkesedésünket, hogy minél buzgóbban végezzük szentáldozásainkat. Az Úr Jézusnak megnyilatkozó és éreztető szeretete mindinkább odaadóbb viszontszeretetre hangolja a lelket. Szentáldozásainknál legyen programmunk: minél gyakrabban és minél buzgóbban. IV. Jenő pápa az örményeknek írta: «E szentség hatása, melyet a méltón vevőnek lelkében eszközöl, a Krisztussal való egyesülés». A trienti szent zsinat is erősen buzdít, hogy a buzgó, ájtatos előkészület «igen szükséges». Hivatkozik az Úr Jézus példájára, ki «mielőtt... az apostoloknak drágalátos teste és vére szentségét adta volna, ámbár már tiszták voltak, megmosá lábaikat annak jelentésére, hogy legnagyobb gondot kell arra fordítanunk, hogy semmi se hiányozzék részünkről a

legnagyobb lelki tisztaságból s ártatlanságból, midőn a szent titkokhoz akarunk járulni. Azután pedig értsék meg a hívek, hogy... aki tiszta és elkészült lélekkel veszi magához az Oltáriszentséget, a mennyei kegyelem legdúsabb ajándékaival ékesítettik.» A zsinat buzdításaiából nem az következik, hogy «terhesnek és nehéznek tartjuk magunkat oly nagy előkészület alá vetni», mert hiszen oly nagy vendégnek fogadására, mint az Üdvözítő, sohasem lehet nehéz vagy terhes, hanem csak örvendetes az előkészület.

Zakeus «fölhága egy vad fügefára, hogy lássa... az átmenendő» Jézust. Midőn az Üdvözítő «ama helyre jutott, föltekintvén... látá őt és mondá neki: Zakeus! Sietve szállj le, mert ma a te házában kell maradnom. És sietve leszálla és örömmel fogadá őt.» Ha Zakeus magánkívül volt örömeben, mily nagynak kell lenni a mi örömünknek, amikor nap-nap után hozzánk jön az Úr. Ennél nagyobb szerencse nem érhet bennünket e földi életben. Az öröm hangolja, képesíti az embert áldozatra. Még ha egy kis áldozattal, önmehtagadással járna is előkészületünk, az öröm eltünteti, legyőzi a nehézségeket. Az öröm nem ismer akadályokat. Az öröm menyasszonyi ruhába öltözik, mikor Ceciliával a vértanúságra készül; koszorúba fonja haját, mikor Perpetuával az arenába megy, nem nézni, hanem küzdeni, szenvedni és Krisztusért meghalni. Az öröm, hogy Krisztussal bensőségesen egyesülhetünk, csak irányítani fogja életünket, hogy szent Ágoston szavai szerint: «Úgy éljünk, hogy naponkint áldozhassunk.»

Az Oltáriszentségnek is, mint a többi újszövetségi szentségnek, «ssját erejénél fogva» az a hatása, amelyre rendeltetett. Az Oltáriszentséget Krisztus Urunk azért rendelte, hogy szent teste és vére a kenyér és bor színe alatt lelkünk tápláléka legyen. A szentáldozásnak Krisztustól rendelt hatása a Vele való egyesülés. A szentségnek «saját erejénél fogva» gyakorolt hatása mellett azonban megvan «a cselekvő érdeme folytán», az ájtatosság és buzgalom mértéke szerint gyakorolt hatása is. Minél buzgóbban, méltóbban áldozom, annál bőségesebb a szentáldozással járó kegyelem is. Ezért mondja a trienti zsinat: akik nemcsak a szentségi jeleket veszik magukhoz, hanem lelkükben is keresik az egyesülést a szentségi Krisztussal, vagyis: «vágy és kívánság szerint eszik... a mennyei kenyeret, élő hittel lángolva, mely a szeretet által munkálkodik», tehát az apostol tanítása szerint buzgó előkészülettel és «menyegzős ruhával fölékesítve» járulnak ez isteni asztalhoz, «a legbőségesebb gyümölcsöket nyerik».

Ezt a gondolatot fejezik ki a gyakori szentáldozást illetőleg X. Pius pápa szavai is, hogy «egyenes és jámbor szándékkal» áldozunk. Egyenes szándékkal! — Tehát nem hiúságból, sem emberi tekintetből. Jám-

bor szándékkal! — Vagyis ájtatos, buzgó, elkészült lelkülettel. Nagy legyen hitünk, de nagy legyen szeretetünk is, mely buzgóságban, rendezett lélekben, áhítatos előkészületben nyilvánul.

Az 1902-ben elhunyt Contardo Ferriniről tudjuk, kinek szenttéavatását már több város kérelmezte, hogy napi szentáldozásaihoz a legnagyobb buzgósággal, hittel, odaadással, bizalommal készült. Az üdítő harmat megelőzi a napkeltét és előkészíti a növényzetet a napsugár melegének befogadására és felhasználására. Ilyen üdítő harmat a buzgó előkészület, mely a lelket a kegyelem szívárvány színeivel bevonja, ez a lélek ünneplő ruhája, melyben Ura fogadására és üdvözlésére megjelen. Jelszavunk: minél gyakrabban és minél buzgóbban. A gyakorit és buzgót ne válasszuk el egymástól; annyira összefüggnek, együvé tartoznak, mint a rózsa tövéhez, a napsugár a naphoz.

A régi latin közmondás szerint: megtesszük az egyiket és nem hagyjuk el a másikat. *Megtesszük az egyiket*, hiszen az Úr Jézus kívánása, hogy minél többször járuljunk ez isteni lakomához, különben «nem leszen élet» mibennünk. Mert mit használ az isteni lakoma, ha nem veszünk részt benne. Nemcsak Szentséges Atyánk XV. Benedek, nemcsak X. Pius pápa, hanem már a szent atyák is hangoztatták, kikre a trienti szent zsinat is hivatkozik, hogy minél «gyakrabban kell ismételní az Oltáriszentségben való részesülést». *Nem hagyjuk el a másikat* hanem mindannyiszor buzgón elkészülünk, hogy a szentáldozások gyümölcsei annál bőségesebbek és öröndetesebbek legyenek bennünk napról-napra, hogy mind jobban és bensőségesebben egyesüljünk az Üdvözítővel, hogy mindegyre gazdagabban folyjon belénk az életnedv a mi főnkől, Krisztusból és hogy végre lassankint teljesen belé olvadjunk a bennünk föllángoló szeretet által.

Ami már most gyakorlatban a buzgó előkészületet illeti, ha nehézségeink és aggályaink volnának, bízzuk magunkat gyóntatónk útmutatására. Ha az ő tanácsa szerint járunk el, nyugodtak lehetünk, hogy előkészületünk megfelel a szentség méltóságának ép úgy, mint lelki előmenetelünk kívánalmainak.

Az áldozás reformáló ereje.

AZ IGAZI nevelő Jézus Krisztus. Leghatásosabb nevelési eszköze a szentáldozás. Itt magát teljesen nekünk ajándékozza, itt osztja bőségesen kegyelmeit. Az Ő szent teste átfőrmálja, átalakítja az embert Ő hozzá hasonlók leszünk. A kovász lassankint átjárja a lisztet, megdagasztja és magához hasonlóvá teszi. Ugyanezt teszi az Úr Jézus szent,

kegyelme. Az embert megnemesíti, lelki tehetségeit saját szelleméhez átadomítja, hogy az Úr Jézus gondolatai szerint fog gondolkozni, érezni, beszélni és cselekedni. A gyakori szentáldozás érteti meg velünk szent Pál apostol szavainak értelmét és igazságát: «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbenem.» A gyakori szentáldozás «Krisztus iskolája». Innen kerülnek ki a krisztusilag megnevelt lelkek. Az ember ebben az iskolában öltözik «a megváltás újságába». Nagykanizsán a múlt évi szentáldozások száma már meghaladta a 65.000-et. A legmeghatóbb az, hogy a rendőrség háliját fejezte ki a buzgólkodó atyáknak, hogy áldásos pasztorációjuk eredménye a rendőrség kevesebb dolga, a kihágások és vétségek sokkal kisebb száma. Az atyák ezt az Úr Jézusnak tulajdonítják. Az apostol szerint gondolkoznak, ki írja: «Isten malasztjából vagyok pedig, ami vagyok» és apostoli munkálkodásomban «az Isten malasztja énelem». Ők a jó pásztorhoz, az élet forrásához terelik a juhokat. A jó pásztor örökös és neveli juhocskáit s őket az igazság utain vezet. Mennyire kívánatos, hogy a gyakori szentáldozás minél nagyobb arányokban fejlődjék.

Háborús eset.

MULTKORIBAN több francia anyanyelvű német katona vonult át a fővároson. Úton voltak a harctérre. Az Örökimádási templomba is betértek, hol meggyóntak és itt tartózkodásuk ideje alatt többször áldoztak. Ezek a derék emberek jól ismerték barátjukat, az Úr Jézust. Meghatottsággal mondták, mily kimondhatatlan nagy az örömük, hogy messze távol otthonuktól, Lotharingiától szentáldozásaikkal újból és újból az Úr Jézus szent Szívébe ajánlhatják családjukat. Míg ők itt buzgólkodnak, amit ők családjukért, szereteteik ő éreitük otthonukban ugyanazt teszik. Az Úr Jézus az összekötő kapocs szentáldozásainkban; akiket elválasztanak hegyek, völgyek és kilométerek, azok egymásra találhatnak szentáldozással az Úr Jézus szent Szívében.

Az Úr Jézus országa.

UJ-POMERANIÁBAN szintén erősen föllendült az Eucharistia szeretete. Az egyik stációról kapjuk az örvendetes hírt, hogy a napi áldozók száma már meghaladja a 150-et. Imádságunkkal is buzgólkodjunk, hadd terjedjen az Úr Jézus eucharisztikus országa.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. SZYLLABA EMIL.

Az eucharisztikus gyermek és a mezei munka.

AZ ÉN Atyám mindezideig munkálkodik, én is munkálkodom, mondta egykor az édes Üdvözítő. Akkor volt ez, mikor szombatnapon meggyógyította a 38 év óta beteg embert. A zsidók meg akarták kövezni, mivelhogy szombaton cselekedte ezt, már pedig ők azt állították, hogy szombaton semmit sem szabad tenni, még beteget sem gyógyítani.

Mily égi bölcseséggel felelte az Úr Jézus: «Az én Atyám mindezideig munkálkodik, én is munkálkodom». Csakugyan az Atya Isten nem tart pihenőt: nemcsak, hogy szombaton és vasárnapon épúgy munkálkodik, mint más napokon, hanem minden egyes pillanatban is nagy munkát végez. Mi ez a nagy munka? Gondoskodik a világról és fönttartja azt. Amint tudjuk, különösen rólunk gondoskodik. Bizonyítják például a szántóföldek, amelyeken a kalászsok, mint valami tenger, hullámanak, amikor beléjük kapaszkodik a szél.

Tehát az Úr Jézus épúgy munkálkodik pihenés nélkül, mint az ő mennyei Atyja. Atyjával együtt kormányozza és fönttartja a világot; Atyjával együtt sokasította meg ez évben is a szántóföldeken az elvetett magot. Ugyanaz az Úr Jézus tette azt, aki a szentségházban lakik s akit a szentáldozásban magunkhoz veszünk. De a gabonát már le nem aratja, csűrökbe nem gyűjti, ki nem csépli. Megtehetné ugyan, hogy készen adná nekünk a kenyeret, mint ahogy a pusztában megsokasította az öt kenyeret és két halat: de nem akarja megtenni, mert azt kívánja, hogy ha Ő és mennyei Atyja a mi kedvünkért szüntelenül munkálkodnak, kövessük a példájukat és ha nem is pihenés nélkül, de dolgozzunk a magunk kedvéért, hogy kenyerünk legyen.

Többször néztem azt a szép képet, amely az édes Jézust ábrázolja,

amint a szántóföldön magas búzagalászok között halad apostolaival. Gyakran áldozó gyermekek! meg vagyok róla győződve, hogy szivetekben lakik a kegyes Üdvözítő, aki nagyon szereti a szép természetet s különösen a búzát, amelyből a szent ostyák lesznek. Már most gondoljátok el, hogy vele mennétek gabonátáblák közt. Úgy tegyetek, mintha szemébe néznétek. Mit láttok ott? Én szomorúságot fedezek föl. «Miért szomorkodol Jézusom?» «Azért, mert nincs, aki learassa, kicsépelje, csűrökbe gyűjtse, amit Atyámmal a magyar népnek adtunk. Az apák, a felnőtt legények a kegyetlen háborúban vannak; itthon csak öregek, asszonyok és gyermekek maradtak. Hiába sokasítottuk meg a magot, hiába adtunk elegendő esőt és napmeleget a földnek». mondja az Üdvözítő.

De íme! egyszerre felderül jóságos arca. Egyik nagyobb gyermek elébe térdel és így szól: «Jézusom, ne szomorkodj! Ugyan csak gyermekek vagyok, de azért már tudok segíteni a mezei munkában. És sok fiú és sok leány van a magyar hazában, aki ért hozzá; áldj meg minket, elvégezzük a munkát!» És Jézus megáldja: «Legyen erősebb ez évben a magyar gyermek keze, hogy tudjon dolgozni s ne kelljen a szegény országnak éheznie! Megáldom munkátokat: legyen kenyere atyátoknak, bátyátnak is, mikor győzelem után majd hazatérnek.»

És kisebb gyermek jön és szól Jézushoz: «Fogadd el, jóságos Királyom, az én szolgálatomat is! Szántóföldön dolgozni ugyan nem tudok még, de otthon kisebb testvérkéimre vigyázni bírok. Ezt fogom tenni s úgy jó anyám és nagyobb testvéreim bátorságosabban dolgozhatnak a földeken. Kérlek, áldj meg engem is!» És Jézus megáldja: «Legyen éberebb a szemed, hogy vigyázni tudj testvéreidre; legyen szentebb a nyelved, hogy tisztább szeretettel tudd őket inteni s jóra bírni; legyen készséges a szived, hogy magad se okozz szomorúságot anyádnak, akinek úgyis bús a lelke, amióta férje és felnőtt gyermeke a harc-téren vagon!»

És Jézus ismét eltűnik, elrejtőzik szivetekben. Onnan nézi napról-napra, tesztek-e aszerint, amint ez a két gyermek az ő nagy öröme megigérte.

Cselekedjétek úgy, gyermekeim! Nem szégyen ám dolgozni! Nézzétek csak: az Úr Jézus földi életében is csupa olyan ember között szeretett tartózkodni, akik két kezükkel dolgoztak. Szűz Máriát, nemde, úgy képzelitek, hogy rokkán fon a názáreti házban?! Szent József ács; az apostolok halászok. Az Úr Jézus életének legnagyobb részét, harminc évét, nem Jeruzsálemben töltötte, a gazdag tudósok közötti, hanem Galileában, ahol szegény kézműves és földműves nép lakott. Sőt élete harmincadik évéig ő maga is dolgozott Szent József oldala mellett.

Bizonyára senki sem gondolja közületek, hogy más az az Úr Jézus, akit a szent áldozáskor magatokhoz vesztek és más Jézus volt az, aki valaha a földön járt. De ha ugyanaz, úgy ma is legjobban azokkal szeret lenni, akik kezükkel dolgoznak. Íme, itt az alkalom: szüleitek és mások is szívesen fogadják el segítségteket. Aztán milyen kedves dolog is azt a földet művelni, amely nekünk a szentmiséhez szükséges kenyeret és bort adja! Örüljétek, ha bármi keveset tehettek is! Ha pedig többet tehettek, örömetek is nagyobb lesz.

Mily édes dolog lesz, mikor az apa, a bátya visszatérnek a háborúból és látják, hogy rendben a ház, tele a csűr, a kamra: nyugodtan pihenhetnek meg. És szemük rátapad az ő gyermekükre, testvérükre, aki oly szorgalmas volt. Mit fog a szemük neked mondani? Te pedig a szentáldozáskor meg fogod akkor majd köszönni az Úr Jézusnak, hogy erőt adott a munkára, mert a csatákban elfáradt apádnak, bátyádnak örömet szerezhettél.

Vannak azonban olyan gyermekek is, akiknek szülei nem laknak falun s így az aratásban semmiképp sem vehetnek részt. Ezek imádkozzanak annál többet, falusi társaik helyett is, mert azoknak kevesebb idejük lesz az imára; teljesítsék hűségesebben ígéretüket, amelyet tettek, amikor az eucharisztikus szövetségbe beléptek; végül becsülik és szeressék a jó falusi gyermekeket, akik Jézusnak az ő munkájukkal nagy örömeire vannak és sokat izzadnak, hogy a városban lakó eucharisztikus testvéreknek is legyen kenyerük.

EUCCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Milyen lesz a vakációm?

GONDOLJ először arra kedves barátom, hogy milyen lesz a vakációja a belga deáknak, a némettől dicsően meghódított északkeleti Franciaország deákjának, vagy a lengyelországi deáknak? Oh, ott mindent rom borít. Faluk, városok leperzselve, rommá bombázva, a fák, növények kiirtva, a kedves szülői otthon feldulva! S te magyar deák minderről a szenvedésről mitsem tudsz. A mi országunk ment az ellenségtől, falvaink, városaink épek, a mezők, erdők, földek pompásak. Oh, hogyan háláljam ezt meg a jó Istennek, aki úgy megsegítette a magyart. A hálátlanság utálatos tulajdonság. Most meg veszedelmes is, mert az ellenség ágyui még nem némultak el.

Azért kedves eucharisztikus tagok, mikor boldog vakációt, sok örömet kívánok mindnyájatoknak, erősen szívetekre kötöm, hogy nyáron is buzgó legyetek, járjatok gyakran áldozni, szeressétek a templomot,

az édes Jézust, a boldogságos Szűzanyát. Szeressétek nemcsak azért, mert ezt becsülettel megígérted, mikor az eucharisztikus szövetségnek tagja lettél, hanem *hálából*, köszönetből, hogy a jóságos Isten a mi szép, drága hazánkat nem adta az ellenség kezébe. Áldott legyen az ő neve és áldott legyen a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Budapest. Csoportonként tartunk gyűléseket az Örökimádás-templom udvarán. A tagok buzgón készülnek, hogy az *Úrnapi körmeneten* teljes számban résztvegyenek.

Úgyszólván minden vasárnap folyik a tagok szentségimádása a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt.

Lippa. «A mi drága érmeckénk, a szövetségi érem az édes Jézussal kötött szövetségünk jele. Hűek legyünk Hozzá mindig, nagykorunkban is. Neki adjuk szívünket állandó lakásul... Pillantsunk érmeinkre; szent Tarzicius képét látva, jusson eszünkbe ennek a gyermeknek forró szeretete, mellyel szívére ölelte az édes Üdvözítőt. Inkább meghalt, semmint ellenségeinek adta volna. Kérjük, adja az ő hősi szeretetét a mi szívünkbe». Így fogadtak hűséget a lippai új tagok, kiket örömmel üdvözlünk szövetségünkben.

Jászapáti. Várjuk az új szövetséget! Pataky Irén buzgó pesti tagunknak gratulálunk, hogy közreműködhetett egy új, buzgó szövetség megalakításában.

* * *

Az *Úrnapi körmeneten* mindenütt vegyenek részt az eucharisztikus szövetségek — éremmel a keblükön. Mi legyünk dicsősége az édes Jézusnak diadalútjában. Szeretném, ha a tagok megírnák, hogy milyen volt mindenfelé az úrnapi körmenet.

FESLŐ BIMBÓK

A «Fehérkereszt-Egylet» Mohácson.

Kedves Igazgató bácsi! Mikor megkaptam a «Jézusom Örömom» februári füzetét és olvastam benne «Ferkó légiónárust», akkor igen csodálkoztam, hogy ez a Ferkó milyen okos fiú. És én azt gondoltam, hogy a leányoknak is kell valamit a Hazáért és a katonákért tenni. Igaz, hogy mi is kötöttünk hósapkát, térd- és érmelegítőt és azonkívül ruhaneműt és pénzt is küldtünk a katonáknak. De ez nagyon kevés és azt gondoltam, hogy majd itt Mohácson meg fogjuk alapítani a «Vöröskereszt-

Egyletet» és akkor majd mindenféle jócselekedettel fogjuk a Hazát és a katonákat segíteni. De én nem iparkodtam megalapítani a «Vöröskereszt-Egyletet», nem is törődtem vele semmit és majdnem elfelejtettem. Mikor aztán megkaptam az áprilisi füzetet, akkor olvastam, hogy Ferkó testvére, Bözsi, már megalapította a «Vöröskereszt-Egyletet.» De az sem olyan nagy baj, gondoltam, mert egy kissé átfordítottam és most ez a neve: «Fehérskereszt-egyleti testvérek.» Szeretetből nevezzük magunkat testvéreknek. Szabályokat is írtam, melyek a következők:

«Fehérskereszt-Egylet» szabályai:

1. Minden vasárnap a szentmisét és a szentáldozást a testvérek egyik része kötelezi magát a sebesült katonákért, a másik része az elesett katonákért, a harmadik része a haza győzelméért, a negyedik része pedig kötelezi magát a szentmisét és a szentáldozást az árvák- és özvegyekért felajánlani.

2. A testvérek arra törekszenek, hogy a jóban kitartsanak.

3. Minél több testvért igyekeznek az egyletnek nyerni.

4. A testvérek egyik része minden szerdán önmegtágadást tart a sebesült katonákért. A második része minden csütörtökön az elesett katonákért. A harmadik része minden pénteken a haza győzelméért. A negyedik része pedig minden szombaton önmegtágadást az özvegyek- és árvákért ajánl fel.

5. Az egylet tagjai csak azon leányok lehetnek, akik az Eucharisztikus Gyermekszövetségbe vannak írva.

6. Főelnöknők Szűz Mária, egyleti Főtisztelendő urunk pedig az Úr Jézuska.

Mikor ezt kigondoltam, akkor szépen hozzáfogtam és írtam egy levelet a Tanácsosomnak melyben megírtam neki, hogy meg szeretném alapítani a «Fehérskereszt-Egyletet» és a szabályokat is elküldtem neki. Azután még azt írtam neki, hogy mutassa meg egy pár tanácsosnak és a mi nem jó azt javítsák ki. De ők nem javítottak rajta semmit, csak ezeket a szabályokat írták hozzá.

A szentmise szabályai.

1. Hogy májusban minden nap jöjjünk el a zárdatemplomba és pedig a kórusra kell menni este 6 órakor, a májusi ájtatosságra.

2. Hogy minden csütörtökön jöjjünk el a szentmisére, hogy imádkozzunk azokért az Eucharisztikus Gyermekszövetségi tagokért, akiknek az apjuk meghalt a harcúton.

Végül pedig megmutatták az én leveletemet, a mi kedves jó Tisztelendő urunknak és ő is helyeselte a dolgot. A Tisztelendő úr pedig a gyűlésen azt mondta nekem, hogy írjak a kedves Igazgató bácsinak. De én megijedtem és azt gondoltam, hogy bár ne kezdtem volna sem-

mit és nem is akartam írni, mert azt gondoltam, hogy ez dicsekvés volna. De a Tisztelendő úr azt mondta, hogyha ez dicsekvés volna, akkor ő sem mondta volna, hogy írjak. Azért tehát ne gondolja kedves Igazgató bácsi, hogy én ezt dicsekvésből írom, hanem azért, mert nagyon szeretem a mi kedves jó Tisztelendő urunkat és mert ő mondta, hogy írjak. Itt, Mohácson nem is virágozna úgy az Eucharisztikus Gyermekszövetség, hogy ha ez a kedves jó Tisztelendő úr nem volna.

Nagyszombaton minálunk a feltámadás nagyon szép volt. A Püspök-templomban magyar, a Zárda-templomban pedig sokac volt. Egy kicsit esett az eső, de azért mindnyájan eljöttünk éremmel a mellünkön. Még nyolc fehérruhás leány is volt, akik a mennyezetnél mentek és lámpát vittek a kezükben. A Zárda-templomban pedig sokac leányok voltak leeresztett hajjal és ők is vittek lámpát. Nagypénteken és nagyszombaton szentségimádás is volt.

Kedves Igazgató bácsi! Ez a Ferkó, aki azt a szép naplót írja, olyan okos fiú és azt mégsem tudta, hogy Mohácsnál nem a tatárok, hanem a törökök verték meg a magyarokat. De azért a magyar is győz és győznek itt Mohácson az Eucharisztikus Gyermekszövetségi tagok is, mert a szentáldozást, szentmisét és egyéb jócselekedeteket a Hazáért és a katonákért ajánlanak fel. Kezeit csókoljuk és maradunk őszinte tisztelettel, az összes «Fehérkereszt-Egyleti Testvérek».

Szeretett, jó Igazgató Bácsi!

Nem mulasztjuk el, hogy a temesvár-józsefvárosi eucharisztikus gyermekszövetség tagjainak nagy örömről be ne számoljunk kedves Igazgató Bácsinak. Minden hónapban nagy örömmel várjuk a mi kedves kis lapunkat, de mintha sejtettük volna, mekkora örömet hoz magával a februári szám, még nagyobb örömmel vártuk.

Végre megkaptuk! Nagy élvezettel olvastam a szebbnél szebb történeteket, verseket, de mégis legjobban megörültem az Igazgató Úr felhívásának. Már ezután nem is beszélünk egyébről, mint Jézus szent-séges Szívébe való felajánlásunkról. Nagy napja volt ez az Eucharisztikus Gyermekszövetségnek, nagy ünnepe, mely örökre emlékezetes marad elménkben. Mint egy második elsőáldozásra, úgy készültünk arra a magaslatos pillanatra, mikor tiszta erényvirágoktól illatozó sziveinket felajánlhatjuk, bezárhatjuk Jézus szent Szívébe. Már előtte való napon felhasználtunk minden alkalmat, hogy jó cselekedetekből, önmegtágadásból erényvirágot kössünk csokorba s ezzel díszítsük föl szívünk hajlékát. Így elkészülve, várva-vártuk a vasárnapot. Végre elérkezett! Tiszta nap-sugaras nap volt ez, mely mintegy azt látszott kifejezni, hogy nemcsak

mi, hanem Jézus szentséges Szive is örül e nagy napnak. Gyors léptekkel siettünk iskolánkba, hogy büszkén tüzzük fel szövetségi érmeinket és így vonultunk szép sorban a zárdai templomba a nyolcórás szentmisére. Megszólt a csengetyű, megkezdődött a szentmise. A kóruson megzendült a gyönyörű ének, melyet ez alkalomra a képezde tanítónő-jelöltjei énekeltek. Körülbelül 300 eucharisztikus gyermekszövetségi tag volt jelen e magasztos ünnepen. A legnagyobb áhitattal hallgattuk a szentmisét s szívünk örömtől repesett, mikor az áldozás következett. Áldozás előtt szeretett Eisele főtisztelendő urunk rövid beszédet tartott a nap jelentőségéről, mely után buzgó szívvél hangosan mondtuk el a főtisztelendő úrral együtt a gyönyörű felajánló imádságot. Az imádság végeztével kinyitotta a tisztelendő úr a szentségházat és kivette az Oltárszentséget. Bennünket mennyei öröm szállott meg és boldogságtól ragyogó arccal, összetett kezekkel közeledtünk az Úr asztalához. És mikor magunkhoz vettük az Édes Jézust, a legnagyobb szeretettel üdvözlöttük szívünk csendes hajlékában és átadtuk a virágsokrot. Én érzem, tudom, hogy annyi száz ártatlan gyermek imáját nem hagyja az Édes Jézus meghallgatás nélkül. És azóta boldogok vagyunk mind, mert Jézus szentséges Szívébe rejtőzve, mint erős, legyőzhetetlen bástyából fogjuk ezután az ellenség ellen bocsájtani naponkint a negyvenketteseket, gépfegyvereket és srappelleket s így mi is részt veszünk a háborúban és erős a bizalmunk, hogy az Úr Jézus meg fogja adni szegény, sokat zaklatott hazánknak a győzelmes békét.

Kedves, jó Igazgató Bácsinak kezeit csókolva, Temesvár-Józsefváros, hálás hive: *Kohler Anna*, az eucharisztikus gyermekszövetségi tagja.

Feketék buzgósága.

A KÖZÉPAFRIKAI Villa-Maryia misszióstelep hithirdetője írja, mily nagyfokú buzgóságot mutatnak szentáldozásaikban a feketék. Megható a lelkek vágyódása és éhsége az élet kenyere után. Naponta olyan 100 fekete áldozik, kiknek legtöbbször nap-nap után egy-két órás utat gyalogol a templomig. Jó és rossz időben egyformán megjelennek az Úr asztalánál. Az ilyen buzgóságot és nagy előkészületet nem hagy az Úr jutalom nélkül. Érzik is ők, ezért nem lankadnak, ellenkezőleg napról-napra gyarapodnak, gazdagodnak áhitatban, buzgóságban, kegyelemben.

Szentáldozásod előtt buzgón készülj az édes Jézus fogadására, szentáldozás után pedig térdreborulva üdvözlöld Őt, imádd és mondd el Neki kérésidet.

Röptében a nagyvilág körül.

A háború az Eucharisztia szolgálatában. Egy esztergommegyei kis falúban a háború a következőképpen szüli az eucharisztikus lelkületet és életet a falú minden rétegében: Az iskolásgyermekek közül kettő mindennap égő gyertyával a kezében járul ünnepélyesen a szentáldozáshoz, melyet a hazáért és a hadseregért s más szükségletekért ajánlanak fel. Ez a mód, annak ünnepélyessége és a vele szándékolt fontos érdek nagy horderőt kölcsönöz a szentáldozásnak. S míg a gyermekek sóvárogva várják a napot, amelyen rájuk kerül a sor, addig a felnőttek nem állhatják meg, hogy részt ne kérjenek belőle, ők is mind többen mennek áldozni. S amit talán hosszú szentbeszédnek el nem értek, az most egyszerre megvalósul: buzgó, gyakori szentáldozás a hívek vallási életének gerince és főöröme. Amit a háborúban megszerettek, arról már a békében sem fognak tudni lemondani.

Bécs imádkozik. A bécsi eucharisztikus világkongresszus hatását kell abban látnunk, hogy nagy bajban az Oltáriszentséghez menekül Bécs városa.

Fényes hajlékot adott nemrégén a legméltóságosabb Oltáriszentségnek és ragyogó diadalnapokat szerzett az eucharisztikus Úr Jézusnak, azért bizik most annyira benne. Épüléssel olvassuk, hogy már több ízben hatalmas szentségi körmenetet tartottak, melyen a legméltóságosabb Oltáriszentséget a hercegérsek viszi, a Körmenetben pedig *polmesterek, miniszterek* és mindenekelőtt az *uralkodócsalád* tagjai vesznek részt. A Votivkirche monumentálisan nagy terén szokott megindulni, mire 40—50 ezer ember hömpölyög végig a tündérszép Ringeken egészen az ősi szent István dómig s könyörög a szentségi Úr Jézushoz győzelemért, a katonákért, békéért. A körmenetek valóban méltók a katolikus Bécs nagyságához.

Segélykiáltás az üldözött mexikói katolikusokért. Az északamerikai katolikus szövetség, élén P. R. Tierney S. J., J. Whalen és C. D. Cun-

ningham elnökökkel az Egyesült-Államok elnökéhez, Wilsonhoz, fordult tiltakozó feliratukkal:

1. Részvétellel viseltetünk az üldözött mexikói püspökök, papok és apácák iránt. Ezeket fosztottak meg közülről minden vagyonuktól. Kínózták, majd kegyetlen módon megölték őket. Jámbor nők, kik éltüket a krisztusi irgalmasság gyakorlására szentelték, az alávaló bánásmód következtében elpusztultak.

2. Tiltakozunk az ellen, hogy a sajtó ezeket a kegyetlenségeket elhallgassa, melynek pedig főadata, hogy a nemzet érzelmét vezesse és a közvéleményt kialakítsa. A sajtó erről tudni sem akart idáig, jóllehet, annak idején a Beilis-pörben, úgyszintén a protestáns hithirdetőn, Stone ügyében terjedelmes tudósításokat közöltek.

3. Szent hitünk, melyet irgalom nélkül üldöznek, a krisztusi erények melyeket alávaló módon meggyaláztak, az alapjából kiforgatott emberiség, a keresztény műveltség, a hová rablás, pusztulás, gyilkolás lépett, nevében követeljük, lépjen közbe a kormány bármily eszközzel, hogy tisztességes polgárok, nők igazságtalan üldözése Mexikóban megszűnjék.

Az erélyes, testvéri segélykiáltás, mellyel az északamerikai katolikusok sietnek mexikói testvéreik segítségére, a legszörnyűbb üldözés miatt történik. A régi pogány római császárok sem voltak gonoszabbak és vérengzőbbek, mint Mexikó szabadkőműves vezetői, kik az üldözést szítják és rendezik.

A templomok istállókká lettek vagy tanácsteremnek rendezték be. A gyóntatószéket a legjobb esetben elégették. Az egyházi ruhákkal lovaikat takarták be vagy magukra öltve azokat föl, ruhátlan nőkkel karjukon fényképeztették le magukat, hogy azután ezeket a képeket, mint a papok erkölcstelen kicsapongásainak bizonyítékait, terjesszék.

Mindez a borzasztóság a szabadkőműves Ferrer tanítványától, Vilareal katonai kormányzótól származott. Ő volt a szellemi vezetője az üldözésnek.

És mindezt csak a katolikusokkal tették. Más vallás követőit nem háborgatták.

1914. júliusában Mexikó püspöki kara ünnepélyesen tiltakozott a vérlázító igazságtalan üldözés miatt.

XV. Benedek pápa október 25-én Mexikó érsekéhez, Mora y del Rio-hoz és a püspöki karhoz írt levélben vigasztalja, bátorítja őket, hogy Isten segítségével bizva, legyenek kitartók. Szorult helyzete ellenére is jelentékeny összeget küldött nekik, hogy amennyire lehet, segítse a kirabolt papságot és a kolostorokat.

De még ez nem mind. Rómából jelentik:

Jelenleg az összes mexikói püspökök vagy börtönben, vagy szám-

üzetésben vannak. A michoacani érsek mint tehénpásztor tudott csak menekülni. Ötven napi viszontagságos út után tudott csak az Egyesült-Államok területére menekülni. Durango érsek börtönbe került, jöllehet 70 éves. Michoacan és Guadalajaka érsekeit, mivel külföldre menekültek, halálra ítélték. Sok tartományban minden templomot bezártak, a misézést és gyóntatást súlyosan büntették. Másutt egy-két templomot nyitva hagytak, de csak oly papokat engedtek be, kiket püspökeik hivataluktól fölfüggesztettek. Tulaneingoban egy világi embert, Ruben Ramirezt teték lelkészszé. Habár világi, mégis prédikál, sőt miséz is. Zacatecasban két lelkészt és két iskolatestvért Villa elnök lelövetett. Ekkor azonban óvást emelt az Egyesült-Államok kormánya ez ellen s ezután Villa óvatosabb lett, hisz nekik köszönhetette pályáját.

Papokat és apácákat büzhödt börtönbe zártak, míg másokat marhaszállító vagonokban, alig ruházva, táplálék nélkül szállítottak az Egyesült-Államok határára. Zacatecas 35 papot börtönzött be. Villa ezekért félmillió koronát kért váltságdíjul. Sok utánjárással és nagy áldozatok árán az összeg begyűlt, de a leszámolásnál 20.000 koronát Villa eltüntetett s így csak akkor bocsátotta szabadon a foglyokat, mikor ezt az összeget is megkapta. Az országban nem maradhattak, hanem a börtönből a vasutra hurcolták őket és az Egyesült-Államokba szállították. Útközben még 5000 pesat követeltek. Torreon lakosai ezt is megadták papjaikért.

Orizabán csak egy templomot hagytak nyitva, de a misézés itt is tilos volt, a papokat száműzésbe küldték, a gyóntatószékeket szabadkőmívesi jelekkel mázolták be, a székesegyházban gyalázatos orgiákat ültek, a püspöki palota kaszárnya lett. Toluca és környéke pap nélkül áll.

Az uralkodó állapotokat legjobban jellemzi Toluca kormányzójának a kiáltványa, mely szerint ő a katolikus vallás túlkapásait megtorolta, mert:

1. A szentbeszédet eltiltotta, az a népet fanatizálja.
2. A bőjt és vezeklés tilos, épügy az alamizna vagy a papság és egyház támogatása.
3. A gyászmisék megszűntek teljesen, úgyszintén a gyónás akár templomban, akár azonkívül. Mindkettőért halálbüntetés jár.
4. Vasárnap csak egy misét lehet mondani, de a pap nem lakhat a templom közelében, sem pedig oly ruhát nem hordhat, hogy felismerhető legyen.
5. Az olyan polgárt senki sem üdvözölheti, ki azelőtt (!) katolikus pap volt.
6. A vasárnapi egyetlen egy misén kívül, az összes egyházi ténykedés, mint keresztség, temetés, gyászistentisztelet szigorúan tilos. Min-

den pap, akit a kormányzó felhatalmaz valami működésre, írásban köteles kinyilvánítani, hogy az állam rendelkezéseit tiszteletben tartja.

Még borzasztóbb dolgok kerültek a nyilvánosságra abból a tiltakozásból, melyet az amerikai származású protestáns Steeker Márton nyújtott át Briannak, az Egyesült-Államok államtitkárjának. Számos gyalázatosságukat toll le sem írhatja.

EGYESÜLETI ÉLET.

A pozsony megyei központi Oltár-egyesület. Az ottani igazgató jelentéséből értesülünk, hogy a pozsonyi Oltár-egyesület választmánya jelenleg a következő tagokból áll:

Elnök: Szécsen Ernesztina grófnő.

Alelnök: Szécsen Teréz grófnő.

Igazgató: Czaykowski Evariszt.

Jegyző: Janotta Nándor s. l.

Pénztáros: Szécsen Mária grófnő.

Asszisztensnők: Prileszky Ilona úrnő, özv. Vay Dénesné báróné, Hillenbrand Leontin úrnő.

Terjesztő hölgyek: Binder Mária, Kramer Hedvig, Löw Ilona úr-hölgyek.

*

Az oltár-egyesületi ájtatosság minden hó első csütörtökén a pozsonyi orsolyiták zárdatemplomában fél 8-kor meg lesz tartva a következő rendben: olv. szentmise a legmél-tóságosabb Oltáriszentség kitételével; az evangélium után szentbeszéd; Communio után közös szentáldozás; mise végeztével imák pro vivis et defunctis sodalibus; áldás.

Ugyanaz nap délután 5-kor az elnökgrófnő lakásán választmányi ülés.

Ezen ülés kezdődik a Szentlélek segélyhívásával; utána lectió Kemp. Tamás IV. könyvéből; erre az igazgató szól buzdítólag, utána az alelnök betérjeszti a beérkezett kérvényeket; a pénztáros elszámol a beérkezett pénzekről; s ha egyéb tárgy nincs, egy Miatyánk és Üdvözléssel pro ¶¶ sodalibus befejeztetik az ülés.

*

Az ájtatosság módozatai nem egyeznek ugyan a szokásos oltár-egyesületi ájtatosságokkal, de minden esetben épületes buzgalomról tanuskodnak.

Országos központi budapesti Oltár-egyesület májusi választmányi gyűlését 10-én tartotta. Az értekezletet Kánter Károly igazgató vezette. Jelen voltak: Marie de Jerusalem alelnök, a zárdatitkár, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá báró Vécsey Józsefné, báró Vécsey Eszter, Cziráky Lujza grófnő, özv. Heinrich Ferencné és Felmayer Vilma választmányi úrnők.

A kegyelmes elnökasszony sürgönyileg jelentette, hogy leánya betegsége miatt a gyűlésen meg nem jelenhetik. A jegyzőkönyv és

a pénztári napló bemutatása után az elnöklő igazgató üdvözli *dr. Breyer Istvánt* abból az alkalomból, hogy miniszteri osztálytanácsossá nevezték ki. A választmány nagy örömét fejezte ki, hogy erre a fontos pozícióra jutott, mert hiszen már oltár-egyesületi lelkész és «Örökimádás» szerkesztő korában ismerték meg szerénységét, munkabírását. Dr. Tiefenthaler József szerkesztő — az igazgató fölszólítására — jelentést tesz az eucharisztikus szövetségek helyzetéről. Három évvel ezelőtt alakult meg s most már behálózza egész Magyarországot. Mintegy 15 ezer tagja van. Folyóiratja, a «Jézusom örööm» eleinte az «Örökimádás» gyermekrovatának 8 oldalas külön lenyomata volt s 700 példánnyal indult meg. Ma már 16 oldalas önálló díszes folyóirat s havonként 11.000 példányban hagyja el a nyomdát. A választmány örömmel veszi tudomásul a jelentést.

A *nyitraegyházmegyei Oltár-egyesület* beküldötte évi működéséről szóló kimutatását. Kánter Károly igazgató több pontra hívja föl a figyelmet, melyből a nyitrai Oltár-egyesületek munkássága és buzgalma előnyös színben tárul a vá-

lasztmány elé. Folyóiratunk alkalomadtán bővebben fog rá kiterjeszkedni. Az igazgató óhajtja, hogy a római anyatársulatba is küldessék «Útmutató». — Czaykovszky Evariszt pozsonyi oltár-egyesületi igazgató jelentését épüléssel hallgatja a választmány. Az igazgató jelenti, hogy özv. örgróf Pallavicini Edéné elnökasszony öexcellenciája megboldogult férje és édesanyja lelkiüdvéért misealapítványt tett az Örökimádás-templomnak.

Majd felhívja az igazgató a figyelmet arra a nagy bűnbánati körmenetre, melyet a hercegprimás öeminenciája személyesen fog vezetni május 30-án.

A budapesti Oltár-egyesület kiállításáról is történik megállapodás. Eszerint július 4-én nyílik meg s néhány napig áll majd nyitva a közönség számára. Természetes, hogy ez a kiállítás az idén nagyon kis igényű, mivel az Oltár-egyesület munkaerejét a háború emészte föl.

Az értekezlet imával ért véget.

*

A *fogarasi Oltár-egyesület* lendületes beszámolóját — egy kissé megkurtítva ugyan — a következő számban hozza az «Örökimádás».

IRÓDALOM

«Szűz Mária Virágos Kertje.» Örvendetes esemény a magyar könyvpiacra, hogy a fenti mű már V-ik kiadásban jelenik meg. Nemcsak nemzetünk hagyományos tisztelete a boldogságos Szűz iránt, hanem e könyv tartalma is oka volt annak, hogy a hívő közönség oly szeretettel

fogadta e művet. A boldogságos Szűz erényeit ismerteti e mű. A szerző — egy tudós és buzgó jezsuita atya — nagy ügyességgel kapcsolja be az üdvös tanításokat a gyakorlati életbe. Az a haszna is megvan e könyvnek, hogy most e háborús időkben sok-sok vigaszt fog nyújtani a szomorkodóknak a fájdalmas Anya erényeinek ismerete és emléke. Szeretjük volna, ha a nyelvezet kissé magyarosabban üt ki, de reméljük, hogy egy újabb kiadásban a nyelvezet is tiszta magyarsággal fog csengeni. A könyv ára kötve bérmentes küldéssel 1.80 K. Megrendelhető Péter Antal theologiai tanárnál Gyulafehérvárt, vagy a Szent Bonaventura-könyvnyomdában Kolozsvárt, Karolina-tér 7.

«A Katholikus Hitterjesztés Lapjai» ez évi 3–4-ik március—áprilisi füzete a következő kiválóan érdekes tartalommal jelent meg: Tartalom: A hiterjesztés lassu haladásának főokai. — Apostoli körút Kurdistánban. — A hinduk élete. — Tíz évi apostoli működés Kelet-Kwang-tongban. — Az ugandai missió. — Szudán nomádjai. — A silluk négerék térítésének első kísérlete. — Az apácák működése Madagaskár szigetén. — Missiói tudósítások. — Katholikusüldözés Mexicóban. — Kegyes adományok. — Számos kép. — A tanulságos és ismeretterjesztő képes havi folyóirat előfizetési ára: egész évre 6 korona. Megrendelhető «A Katholikus Hitterjesztés Lapjai» kiadóhivatalában, Nagyvárad, Ujvárosi plébánia.

A **nagy esztendő** cím alatt egy háborús könyv hagyta el a sajtót. Szerzője *Landauer Béla*, az ismert haditudósító. A könyv minden érdeklődést megérdemel, mert a csataterék nagy, véres eseményeinek *első összefoglalása*. De nem szabad krónikás följegyzésekre gondolnunk. Landauer az író sokatlátó szemével, a véres események, a fölégetett falvak, rombadőlt városok, várak, hullahegyektől borzalmas csataterék közül az emberi nagyság dokumentumait szedi össze és az írni tudás művészetével épít a mi nagy küzdelmünknek emléket. A szemtanú friss benyomásai, az események színhelyén megilletődött lélek beszéde ez a könyv a háborúnak sok olyan részletéről, melyet a rohanó események kitöröltek lelkünkéből. A könyv az izgalmas dráma erejével hat és a vad események titkainak emberi szívvel való fölfedezésében értelmét látjuk szenvedéseinknek, gyászunknak, az elesett hősök halálának. A sorok között a szerző lelke vigasztal és szinte szuggerálja a nagy magyar jövőségbe vetett hitet: hőseink megrázó erőfeszítéseinek láttán. A háromszínnymású borítékban megjelent könyv az «Élet» kiadása (Budapest, I., Fehérvári-út 15.), ára 2 korona 50 fillér. A könyv hatása szenzációs lesz.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

Szombathely-egyházmegyei Oltáregyesület 263 korona 4 fillér, Szerencsés Mór 2 K, Békéscsabai Oltáregyesület 80 K, Eger-főegyházmegyei Oltáregyesületi tagok 600 K, Meil Mária 2 K, König Ferencné 2 K, Nemesányi Gyula 1 K, Kovács Mária 2 K, Szentpéteri Bodnár Katalin 30 fill., Szakadits Anna 2 K, Szabó Terézia 2 K, Speter Luiza 2 K, Glocker Anna 2 K, Seh Helena 4 K, O. E. tagoktól 5 K 52 fill., O. E. tagoktól 5 K, ft. Grócz Béla 7 K, O. E. tagoktól 15 K, Bartos Teréz 2 K, Szász Mária 1 K, Szász Julianna 1 K, özv. Marjai Károlyné 7 K, Budics Mária 2 K, Piehler Jánosné 2 K, Kárpáti József 30 fill., özv. Böcskey Sándorné 2 K, Barna Mária 6 K, Bati Sándorné 1 K, Hugai Mária 4 K, Barát Mihályné 2 K, Rajnoha Margit 10 K, Praznovszky Gézané 10 K, Varga Andrásné 50 fill., Holzwarth Irén 7 K, ft. Pintér Imre 2 K, Feleki Rezsőné 10 K, Feleki Géza 40 K, Doménics Mária 2 K, Kiss Teréz 1 K, Fodor János 50 fill., Fodor Borbála 50 fill., Mariel Lajosné 2 K, Messelhauser Ilona 2 K, Kapalka Rozália 4 K, Józsa Jánosné 1 K, Skreka Sándorné 1 K, Szombathely-egyházmegyei tagok 110 K 62 fill., O. E. tagoktól 12 K 34 fill., O. E. tagoktól 44 K 40 fill., Gürtler Ilona 1 K, Gürtler Anna 1 K, özv. Lukács Józsefné 2 K, Reich József 1 K, Gelez Mihály 1 K, Holló János 1 K, Tóth Géza 2 K, Szafranszky Antal 1 K, Bathási Vencel 1 K, Jancsó Imre 1 K, Gróf Julia 2 K, Konstatics István és neje 2 K, özv. Korinek 24 fill., Novák Mártonné 20 fill., Weisenberger Irma 4 K, Balás Ignácné 2 K, Bodrogkereszturi tagok 14 K 90 fill., Chyzer Kornélia 2 K.

1915. februárban befolyt adományok. Héber Károlyné 3 K, Burik Zsófia 24 f, Bognár Ágnes 24 fill., Gáspár Terézia 3 K, Szajkó Teréz 2 K, özv. Cserháti Jánosné és családja 50 fill., Bakonyi Márta 4 K, Hergerth Szerena 4 K, Mohaupt Krisztina 2 K, Szalay József 1 K, Szalay Józsefné 1 K, Schober Irma 8 K, Hanna Károlyné 2 K, Országh Péterné 1 K, Droppa Róza 1 K, Eger-főegyházmegyei tagok 400 K, Béky Gerenc 1 K, Kál Nándor 1 K, Meixner Emilné 2 K, Löffler Emilné 4 K, Obendhäuser Mária 2 K, Dancsák János 2 K, O. E. tagok 54 K 96 f, özv. Gruber Szilárdné és Gruber Hedvig 4 K, Szabó Mária 2 K, Skerlec Cara bárónő terjesztőné által: Ferik Angela 40 fill., Miklin Emma 40 fill., Neunkirchner Magdolna 40 fill., özv. Klobusiczky Istvánné 3 K, Böcsödi Teréz 30 fill., Böcsödi Lidia 30 fill., Seebacher Karolin 40 fill., Privitzer Julia 30 fill., Kracmar Irma 4 K, Smegál Ferenc 60 fill., Sebestyén Ágnes 1 K, özv. Révfy Istvánné 2 K, özv. Püspöki Lajosné 2 K, ft. Lábay Gyula plébános által: O. E. tagoktól 6 K, ft. dr. Hass József által: O. E. tagoktól 794 K 90 fill., fr. dr. Rusznak Miklós által: O. E. tagoktól 9 K 88 fill., Kiss György 1 K, Cspoti Lajos 2 K, gróf Somssich Béláné 5 K, ft. dr. Hoss József által: O. E. tagoktól 617 K 70 fill., a szepesegyházmegyei tagoktól 150 K 70 fill., ft. Nagy Géza által: O. E. tagoktól 4 K 8 fill., özv. dr. Herich Károlyné 10 K, Benes Magdolna 20 K, Tomory Erzsébet 50 fill., Földesy Gabriella 50 fill., Német Mária 24 fill., Heinze Anna 30 fill., Vorvirth Irma 30 f, Futó Mária 1 K, Ivancsics Ágnes 2 K, Pálffy Iuliá 2 K, Kraicsovics Antalné 1 K, Kraicsovics Aranka 1 K, Kuppán Jánosné 2 K, Urbánszky Mária 2 K, ft. Plent István által: O. E. tagok 110 K, ft. Andrassy László által: O. E. tagoktól 15 K 72 fill., O. E. tagoktól 6 K, özv. Wagner O. 4 K, Martini Erzsébet 1 K, Troppa Emma 2 K, Nagy Juliska 1 K, Katuza Albertné 24 fill., Balázs Katalin 1 K, Vin-

czen Mária 2 K, özv. Bruska Jánosné 2 K, Orgovár Jánosné 1 K, Merrath Károly 1 K, özv. Kluzatsek Rezsóné terjesztőnő által : Kluzatsek Gizella 2 K, Kluzatsek Margit 2 K, Kluzatsek Kornélia 2 K, Kluzatsek János 2 K, Ált Leopolda 2 K, özv. Szevera Ferencné 2 K, özv. Machát Vincéné 2 K, özv. Kluzatsek Rezsóné 24 K, Bodnár József 1 K, Kegel Gizella terjesztőnő által : özv. Herkély Sándorné 6 K, Bégány Józsefné 2 K, Gömöri Róza 1 K, Hamarák Ferencné 2 K, O. E. tagoktól 17 K 4 fill., O. E. tagoktól 89 K 1 fill., O. E. tagoktól 14 K 40 fill., O. E. tagoktól 5 K, Freiler Katalin 10 K, Wetzelsberger Katalin 2 K, Komáromy Katalin 2 K, Perlsberg Gizella 10 K, Perlsberg Zelma 10 K, Havashé Hermina 2 K, Kögler Gusztávné 5 K, Árvay József 2 K, Springer Mária 1 K, Kostyál Emília 2 K, Kostyál Istvánné 2 K, Oszvald Anna 2 K, Talviezer Gizella 4 K, Keserű Margit 1 K, Kollár Borbála 1 K, Kaldenecker Mária 2 K, Kormos Veronika 2 K, Incze Róza 2 K, Herman Lászlóné 4 K, Höhler Gizella 2 K, Jungmayer Mihályné terjesztőnő által : Butz Ferencné 2 K, Herold Mária 2 K, báró Barkóczy Ilona 2 K, Jungmayer Mihályné 2 K, özv. Fock Anna 30 fill., Krezinger Istvánné 3 K, Szentivány Sándorné 5 K, Poll Borbála 2 K, Habenschuss Ferencné 1 K, özv. Foki Zsigmondné 2 K, O. E. tagoktól 19 K 24 fill., Polónyi Karolin 1 K, Melhárt Pálné 8 K, Polák Istvánné 1 K, Gáspár Julianna 40 fill., O. E. tagoktól 34 K, 40 fill., Szoták Erzsébet 2 K, Csehmindszenti tagoktól 31 K, O. E. tagoktól 13 K, Asztalos Márta 24 fill., Asztalos Julianna 24 fill., Pócz Margit 24 fill., Murmann Alexandra terjesztőnő által : Bartlinszki Mária 40 fill., Russ Rozália 24 fill., Bartl Erzsébet 50 fill., Pozsgai Klára 24 fill., Gombár Ilona 24 fill., Junker Erzsébet 50 fill., Sefer Julia 40 fill., Wittner Anna 24 fill., Huber Magdolna 24 fill., Sitkai Mária 40 f, Keszter Erzsébet 24 fill., Ketten Teréz 24 fill., Micsik Rozália 50 fill., Micsik Ignác 50 fill., Kampf Karolin 24 fill., Schön Anna 80 fill., Götz Borbála 60 fill., Breznay Sándorné 2 K, Breznay Margit 2 K, Rusztay Károlyné 2 K, Liskó Erzsébet 50 fill., Minyár Karolin 40 fill., Fillep Dórottya 50 fill., Waterl Erzsébet 50 f.

Walsler-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik

teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés ... .. 4 K — f.
Bőr-kötés, vörösvágás, tokkal 5 " — "
Bőr-kötés, aranyvágás, tokkal 6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőr-kötés, vörösv., tokkal ... 5 " 50 "
Bőr-kötés, aranyv., tokkal ... 6 " 50 "

REMÉNYSÉGÜNK

1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamal
még kaphatók egyenként

1 K 40 fill.-jével.

Borjúbőr-kötés, aranyvágás,
párnázva, kazettával ... 8 K 50 f

Japán papíron: (az egész könyv egy uj-
nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőr-kötés, vörösvágás, tokkal 6 " — "
Bőr-kötés, aranyvágás, tokkal 7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 " — "

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál
Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.